

FINTA ISTVÁN
KRIMI A
DEMOKRÁCIÁBAN

*A borítólap kép címe: Szép, emeletes villa,
a kép fotósa ismeretlen, az Internetről kölcsönöztem.*

A
KRIMI A DEMOKRÁCIÁBAN

című kisregényt írta:

FINTA ISTVÁN

1960-1970-es években,
Balatonkenese-Üdülőtelepen

A kötet tartalmát a korabeli gépírásából átírta,
és kiadásra szerkesztette:

Leánya, *Finta Katalin*

2018. január 1-től 5-ig

Öten ültek az asztal körül a tágas, nem modern méretű szobában. Az épület nem most, hanem jóval régebben épült; egy lipótvárosi bankár építtette, természetesen nem másnak, hanem a saját használatára. Az ügyfeleitől uzsorával összeharácsolt pénzből. Arra egyáltalában nem gondolt, hogy forog a kerék, és ami ma fent van, az holnapra lent lehet. Az eszébe se jutott, hogy a felső, kizsákmányoló rétegnek is el kell végeznie a futást; minden előzetes tréning nélkül még az olimpikonnak sem szokásos hosszú távon nyugatra futni. Sokan voltak, akik ebben a versenyben részt vettek, ha nem is önszántukból, hanem kényszer miatt; de a győztes a végén nem volt megállapítható. Őt végül az vigasztalhatta, hogy a pénze jelentékeny hányadát, összehalmozott kincseit, értékeit magával vihette, de az ingatlanok, köztük talán ez a ház is, itt maradt, és mint gazdátlan jószág, a közösség, az állam tulajdonába ment át.

Az illetékes szép emeletes villája a Svábhegy oldalában épült. Azt igazán kár lett volna gondozás nélkül magára hagyni; azért a felelősök úgy döntöttek, hogy nem engedik lassan veszendőbe menni, hanem megfelelő áron értékesítik; gondoskodjon arról az új tulajdonos, ne engedje, hogy az idő vasfoga lassan szétmorzsolja. Azonban volt egy kis hiba, hogy még jutányos áron is egy ilyen épületnek nagy az értéke, aki pedig szívesen vásárolna, annak rendszerint kevés a pénze. Még így is akadt vásárló; Benkő Benedek, a csepeli nagyüzem egyik vezető főmérnöke a feleségével, Bíró Birivel, aki egy budai szövő-fonó gyár igazgatója volt, megvásárolta azt. Az igaz, hogy ők sem tudták előteremtteni az egész vételárat, de segítségükre sietett az OTP, megelőlegezte nekik a hiányzó negyedmilliót; náluk a bank biztosítottnak látta a pénzét, mert azok addigi munkássága biztosítékot jelentett.

A nagy ebédlőterem az emelet közepét foglalta el; az iparművészeti díszes csillárának valamennyi lámpája égett. Az alatta lévő fejedelmi pompával terített asztal körül öten ültek; a háziakon kívül még három vendég. Ezek azért jelentek meg, hogy a jó vásárhoz szerencsét kívánjanak. A három vendég közül kettőn látszott, hogy összetartoznak.

Ezenkívül azt is meg lehetett állapítani, hogy még csak kezdő házások lehetnek, mert azt jelezte, hogy minduntalan összecsolóztak; ez azt mutatta, hogy a mézesheteknek még nincs vége. Természetesen a másik három állandóan ugratta őket. A vendégek a háziakhoz hasonlókorúaknak látszottak. A férfi, Tatay Tamás, a székesfehérvári Videoton gyár főmérnöke, a felesége: Telekes Teréz, az ugyanott lévő Könnyűfémű vezető beosztottja. A harmadik vendég, Dobi Dóra, még hajadon, a fővárosi Orion művek tervező vezető főmérnöke.

Az asztal körül vidám hangulat volt megfigyelhető. A vacsorával már végeztek; a jelen pillanatban a feketekávézásnál tartottak. Ennek szüksége is mutatkozott, mert az asztal közepén egész sor kiürített palack sorakozott, amelyeknek címkéjéről könnyen meg lehetett állapítani, hogy hol van hazánkban jeles borvidék.

Az öt fiatal egyszerre végezte az egyetemi tanulmányait; a diplomájukat ugyanazon a napon kapták kézhez. Már tanuló korukban szoros barátságban éltek; mindig mindenütt együtt lehetett látni őket. Ez a barátság az iskola után is megmaradt, bár tanulmányaik befejezése után különböző helyeken kaptak állást. Ketten a fővárosban, ketten Székesfehérváron nagyüzemeknél; a hajadon az Orionban. Kettő-kettő összeházasodott, csak az ötödik volt még páratlan.

A kapcsolatot ápták, fenntartották; felváltva Fehérváron, vagy a fővárosban jöttek össze, havonta legalább egy alkalommal; munkaértekezletre, ahogy azt ők elnevezték. Ilyenkor beszámoltak egymásnak az elért sikerekről, megvitatták a közeljövő terveit. Már mind az öt eddig is jelentős sikert ért el; újítások, találmányok sorát dolgozták ki; ezek nem csak hírnevet, de jelentős jövedelmi többletet is jelentettek nekik. Az volt a legérdekesebb, hogy ha valami idegen került közéjük, az beszélgetés közben nehezen tudott eligazodni, hogy kivel beszél, mert soha, még véletlenül sem szólították egymást a rendes nevükön. Régen és ma is a fiatalság megkülönböztető nevekkal ruházták fel. Különös véletlen folytán mind az ötnél, mind a családnévük, mind a keresztnévük ugyanazon a betűkkel kezdődött; az egészen természetes, hogy ez a tanulóársak betűit hasznosítva az eredeti nevükből; így az megrövidült.

Benkő Benedekből Bebe. Bíró Biki röviden csak Bibi, Tatai Tamás röviden Tata, felsége, Telekes Teréz Tete, és az ötödik, a hajadon nem maradhatott ki, Dobi Dórát Dodónak becézték.

A hangulat minden munkaértekezleten kitűnő volt. Ez már csak azért is természetes, mert mind az öten fiatalok voltak, hasonló gondolatokkal telve, hasonlóan figyelve a világ eseményeit, összegtartottak. Ehhez még az is hozzájárult, hogy mind az ötnek sikeres volt az életkezdet. Már az egyetemen is versenyeztek egymással, a többivel szemben, sikerrel. Ezt a tanáraik is észrevették, s a végén a kitűnő diplomán felül jó ajánlatokkal is ellátták őket; az érdeklődő nagyvállalatok igyekeztek magukhoz vonzani a jó munkaerőt; Ez az üzemnek nyereséget, nekik jövedelmi többletet jelentett. Nem is csalódtak bennük, mert az újítások egész sorával jelentkeztek, sőt, egy pár jelentős találmányukat is hasznosíthatták. Nőtt a haszonrészesedés, a prémium, a tudás exportja a népgazdaságnak is hasznot hozott... kedvükre növelte a százalékos juttatás az értékesítés után.

++II++

Ezen a munkaértekezleten a fő téma természetesen a társuk gyönyörű helyen fekvő telek- és ház-vásárlása volt. Valamennyien örültek, hogy azoknak sikerült egy már luxusnak számítható állandó tanyát szerezni, de tudat alatt egy kissé irigykedtek is. Leginkább Tata a ravasz kérdéseiből ez kiolvasható volt; ha másról folyt a szó, ő állandóan visszatért erre.

- Kedves Bebe! Elárulnád el nekünk, - esetleg mi is hasznosíthatnánk, - hogy hol tettél szert akkora bátorságra, - mert sohasem ismertünk ilyen nagy hősnek, - hogy ekkora fába merted vágni a fejszédet?

- Viszont arról is ismerhettetek, hogy mindig szerettem tapogatózni. - Megkérdezhetitek Bibit, - így észrevettem, hogy ez a fa nem olyan kemény; megbizonyosodtam, hogy ebben a fában nem csorbul ki a fejszém élet.

- Az nem biztos, hogy ez nem is lehetett olyan olcsó? Az igaz, hogy nem, sőt, inkább drága.

Viszont jó befektetés, ha így helyezzük el a felhalmozódott tőkét.

- Értem; demokráciában tilos a tőke felhalmozódás, és nálatok halomra gyűlt.

- Nem túl sok, de nem is kevés; szerintem ez nem is volt olyan drága, nagy részét készpénzzel kifizethettük, maradt ugyan valami hátra, de az OTP a hónunk alá nyúlt, kisegített.

- Azért egy kicsikét furdalja az oldalunkat, - mondta Tete, - hogyan került elő az a csekélység; gondolom, hogy az a félmilliót is meghaladta, amit készpénzben leróttatok.

- Rád vall ez a kíváncsiság, hiszen te is asszonynak születted, de ráadásul ravasz is vagy, mintha nem tudnád, hogy egy jelentős találmányomat elfogadták, sőt, nagy sorozatban le is gyártották, piacra került. A bruttó bevétel két százaléka engem illet; ez pedig nem csekély összeget jelent.

- Ezt valóban tudtuk.

- Aztán itt van az én kicsikém, az is tud valamit; az üzemben olyan újítást vezetett be, hogy a nyolcszázalékos selejtet háromra szoríthatják le; gondolhatjátok, hogy ez is szép összeget hozott.

- És az OTP mennyire értékelt titeket?

- Bizony, még az is kereken egy negyedmillió, két százalék kamat, tízévi törlesztés, gondolom, elhiszitek, hogy ketten addig ezt is lekaphatjuk valahogy.

Dodó eddig csak hallgatta a társait, most ő is megszólalt:

- Tudhatnátok, hogy ez a két fehérvári mindig irigykedett ránk, szegény fővárosiakra, pedig...

- Nagyon hosszúra nyújtottad azt a pediget. Ez biztosan valamit jelent.

- Nem sokat. A minap egy autótúrát rendeztem a Balaton körül; közvetlenül a vízparton van; ősfák, díszbokrok, rózsasorok, szegfű- és virágtenger közepén elrejtve egy tündéri tanya. Gondolhatjátok, hogy érdekelt az, mert a rokonom a Földhivatal vezetője kérésemre az elárulta, hogy éppen két hete ő írta át az új tulajdonosok nevére. Nektek halvány fogalmatok sincs arról, hogy kiknek a neve szerepel most a telekkönyvben.

- Dehogyan nincs.

Az eredeti nevüket már elfeledtem, de az biztos, hogy a rokonok, ismerősök, Tatának, és Tetének becézik őket.

- Most már mi vallatunk titeket: honnan, és miből?

- Jogos a kérdés. A felelet is hasonlítani fog. Mi már tanuló korunkban is mindig versenyeztünk, első akartunk lenni, így van ez most az életben is; vagyis versenyben most sem maradtunk le. Azt tudjátok, hogy jelentős részem van abban, hogy a Szovjetunió magyarán tőlünk vásárolja az autóbuszokat, abban is, hogy szerte a világban közismert szavak: Videoton, Ikarus... a felségem a Könnyűfémű dolgozója, a Zsigulik gyártásában pedig sok könnyű alkatrész szükséges. Szóval, nekünk is sikerült összekaparni egy jelentős összeget.

- Mit szólsz hozzá, Dodó, jelentős lehetett ez az összeg? Te láttad; milyen az a kis nyaraló?

- Ehhez titeket hasonlítva, az csak egy kis víkend ház; alig négy-öt szobáskára becsülném... természetesen vannak mellékhelyiségek is. Sajnos, csak kívülről láthattam. De gyerekek! Van egy ötletem.

- Ha te mondd, bizonyos, hogy az remek.

- Eltaláltad. Indítványozom, hogy a következő munkaértekezletünket, ott rendezzük; meglátjuk, megtapasztaljuk, felértékeljük...

- Helyes. Elfogadjuk.

- Természetes, hogy mi örömmel várunk. Ez a ravasz Dodó megelőzött. Ugyanis Tetével úgy határoztunk, hogy nem csak házszerelőre hívunk oda titeket, hanem az egész nyaralási idényre; azaz mi valamennyien ott tölthetjük a fizetési szabadságunkat.

- Ezért tiltakozott csak Tata, mert még egy teljes hónap van, ahogy Tete állítja, ezért nem közöltem eddig a szerencsés vásárlásom történetét. Meglátjátok, ha víkendháznak csúfolta is Dodó, - hogy elég tágas ahhoz, hogy mindnyájan kényelmesen elférjünk benne.

- Áru el azt is, hogy a kamra sem lesz üres, jelenleg folyik a feltöltés sőt, a pince is palackraktárrá kezd átalakulni. Rádásul Fonyódról óránként indul hajó Badacsonyba, onnan az utánpótlás sem nehéz.

- Mindezt kiegészítem: saját strand, csónakok, vitorlás, motorcsónak, remek kilátás...

- Szegény kétkezi dolgozók, hogy még csak ennyire juthattok!

- Szavazzunk! Ki fogadja el a következő indítványomat?

Megállapítom, hogy a jelenlévők az indítványt egyhangú lelkesedéssel elfogadták; a következő táv-munkaértekezlet helye tehát Fonyód.

- De addig is pár szóval válaszoljátok, hogy ti hogyan jutottatok ahhoz a kunyhóhoz? A terepet én is jól ismerem, gyakran megfordulok arrafelé. Onnan valóban remek a kilátás, a Balatonnak jelentős része belátható nem is említve a tó másik partján sorakozó évezredekkel ezelőtt kialakult vulkánok sorát: Badacsony, Somló, Csobánc, Tátika, Szentgyörgy-hegy, és még egy sereg. Ott igazán kellemes lesz eltölteni a szabadságunkat.

- Arra vagytok kíváncsiak, hogyan jutottunk hozzá? Röviden felelhetek: hozzátok hasonlóan. Ezt ugyanis valaha gróf Blachfeld Kurt építette; természetesen ő is a saját céljára. Aztán neki is részt kellett venni a nagy versenyfutásban, de ő is lemaradt; vagyis nem ő, hanem az a szép nyaraló maradt itt. Senki sem sajnálkozott rajta, vagyonát valaha a Habsburgokból kapta, mint árulása díjazását, vagy mint zsoldos segédkezhett a magyar szabadsághősök leverésében. Egyszóval: itt hagyott kunyhója gazdátlanra vált, és én az államtól megvásárolhattam. Köztünk és köztetek csak annyi a különbség, hogy nekünk az OTP csak százhuszonkét ezret adott, ugyancsak két százalék mellett, tízévi törlesztésre. Hiszem, hogy nekünk is sikerül azt letörleszteni.

- Szóval én, mint a munkaértekezletünk soros elnöke, megállapítom, hogy a tagság négy tagja, - hogy szakkifejezéssel éljek - befutott.

Csak én egyedül, akinek még csak pár sem jutott, szoroskodom, a Kelenföldi Lakótelep egyik tízemeletes skatulyaházának negyedik szintjén, egy kis kétszoba-összkomfortos lakosztályában. Az én hónom alá még az OTP sem nyúlt, - de nem is ajánlom neki - mert azt ti is jól tudjátok, hogy csiklandós vagyok.

- De azt is tedd hozzá, hogy nem is szorultál arra, hogy a bank segédkezzék; nem titok, hogy te sem szűkölködsz anyagiakban.

- Azért készülj fel, mert Fonyód után te következzel! - Az nem volna helyes, ha te kimaradnál a sorból.

Már tanuló korunkban, mint a legtehetségesebb, minden versengésnél, pályázatnál elhalásztad előlünk az első díjakat. Te sem maradhatsz ki a sorból; készülj, mert visszaadjuk a vizitet!

- El is várlak, ha nem nézitek, hogy én csak egy olyan szűk lakásban szoroskodom. Az igaz, hogy akik szeretik egymást, azok kevés helyen is elférnek. A padlómon nincsenek keleti szőnyegek, sem plafonon iparművészeti csodák, a kilátás nem kialudt vulkánok sora, hanem csak a szomszéd épület tűzfala, hanem a fényár még ennél is több, aprólékos a munkám, nagyobb megvilágítás szükséges. A hűtőszekrényem sohasem üres, mert reggel, este otthon étkezem; kiskamrámmal falánál is sorakoznak jó nevet viselő palackok azért, hogy ne essek kétségbe váratlan vendégek jelentkezésekor. Asztalom ugyan mindig apró gépekkel, szerszámokkal van tele, de köztük még elfér néhány hidegkonyhás terhelt tál; a borospoharak hiányát pótolják a feketés ibrikék; a jó bornak közömbös, hogy miből isszák ki.

- Helyes! Tudjuk. Belátjuk. Elfogadjuk!

- Még az is megtörténhet, hogy díszesebb körülmények között fogadsz, arra mutat az a beszélgetés, melyet a napokban a TV riporterével folytattál.

- A gyalázatos! Megígérte, fogadkozott, és mégis fecsegett. Még az újságok is írtak róla... Az, amin dolgozom, valóban jelentős, de még messze az idő, mikor kamatozni kezd.

Még nekünk se árulod el, hogy mi fő abban az aranyzuhataggal borított fejecskeámban?

- Korai volna. Még nem jutottam annyira. De annyit elárulok, hogy sikerülni fog, vagyis már sikerült is. Ti lesztok az elsők, kiknek bemutatom. Ma az a helyzet, hogy én irigylem a munkával szerzett kunyhóitokat; akkor fordított lesz a helyzet: bizonyos, hogy kapitalista leszek a szocializmusban. Majd megvásárolok egy omladozó várkastélyt valamelyik hegy tetején; azt a régi fényénél jobban kitataroztatom, helyreállítatom, jobban fog ragyogni, mint régen, a középkorban, a kiskirályok idején. Én, a vár úrnője, onnan nézek szét; de megígérem, hogy titeket onnan nem nézlek le.

- Egy percre sem kételkedünk, hogy az úgy lesz; tudjuk, tőled még az is kitelik.

Csatló Csaba a Balaton mellett, Fonyódon született. Közelebbi ősei nem dicsekedhettek fényes címekkel; egyedüli kincsük egy kis ház volt a Balaton partján, és egy földbevert cövekhez lakatolt halászladik a víz mellett. Az apja egyszerű halász volt. Még a dédapja költözött ide valamikor; aki messze, Csík-országban, mint királybíró uralkodott, de politikai okokból menekülnie kellett, üldözte a hatalom. Ő úgy gondolta, hogy csak úgy maradhat leginkább elrejtve, ha halászladikba ülve, halászgatással úzi el az időt; egyszerű halászra nem gyanakszik senki sem. A magával hozott értékei lehetővé tették, hogy gond nélkül élhessen. Bízott abban, hogy majd fordul a kerék, és visszakerülhet régi helyére, ősi birtokát is visszanyerheti. Hiába várt, hiába bízott, ez nem következett be. A magával hozott érték pedig elkopott, fiára, a Csaba apjára csak a ladik, s az evezőlapát maradt.

Fia már a tó mellett nőtt nagyra, így ő is megszerette a vizet; ott maradt; halászzal megkereste, amire szüksége volt. Az ő fia, a Csaba apja, már halásznak született; kiskorában kezdte, és később nagy szorgalommal végezte; tekintélyre tett szert, s már jómódúnak volt mondható; taníttatni tudta a fiát. Ki tudja, hogy mi okból, azt szerette volna, ha fiából tanár legyen, - bár Csabának erre nem volt hajlama; nem akart a betyár csintalan gyerekekkel vesződni; neki más elgondolásai voltak az életéről; de az apa nem hallgatta meg. A őseitől, ha mást nem is, örökölte az erős akaratot, a makacsságot, az uralkodni-vágyat; a családban csak az ő akarata érvényesülhetett.

Csaba nem ellenkezett, tanult kitartóan, szorgalmasan, apja akaratának megfelelően. Mikor kezébe kapta a diplomát, az apja meghalt.

Habár a főváros egyik legjelesebb intézetbe nevezték ki tanárnak, sutba dobta a diplomát, nem foglalta el a másoktól irigyelt beosztást, hanem beállt a rendőrséghez, nyomozónak. Ez volt gyermekkorában a vágya.

Talán éppen, az olvasmányai tették tetszetőssé; mert gyermekkorában a klasszikus irodalom termékeihez nem juthatott, mindent elolvasott, ami a kezébe került.

Az úgynevezett füzetes-regények ebben az időben nagyon el voltak terjedve, olcsón lehetett hozzájutni; a beszerzése sem nehéz, országos vásárok alkalmával kiterített ponyvákon felhalmozva is árulták; a címlapon látható rémkép hívta fel rájuk a figyelmet. Talán innen kaphatta a gyenge írásmű a ponyva nevet.

Az olvasmányai értékét akkor még nem tudta felbecsülni, de a gyermeki képzelet maga elé tudta varázsolni az abban szereplő zsványokat, rablókat, gyilkosokat, kalózokat, de még sokkal jobban az ezeket leleplező világhírű detektíveket, akiknek elegendő volt egy szórszál, hogy diadalmaskodjanak. Már akkor mindent megfigyelt, nyomozott, apró jelekből következtetett, és látta, hogy valóban a legapróbb jelek segítségével is el lehet jutni az igazsághoz. Természetesen az volt a leghőbb vágya, hogy ő mindezekben is túltegyen.

Mint nyomozó kezdte megközelíteni a kitűzött célt. Már az első évben felfigyeltek rá; az eddig felderítetlennek tartott ügyeket is megoldotta. A nehéz ügyeket már általában rábízták, és a megoldás rendszerint sikerült neki. Gyorsan haladt előre; már századosi rendfokozatot ért el. Neve ismert lett, de legjobban ismerte, és rettegett tőle az alvilág.

Egy reggel a legfőbb főnöke, a főkapitány hívatta. Meglepődött, mikor a nagy tekintélyt tartó főnök nem hivatalos, merev formában fogadta, hanem hellyel kínálta. Feketekávét hozatott be, s vele szemben ülve, barátságos beszélgetésbe kezdett. Gyermekkorától, tanulóéveiről faggatta; ő el sem tudta képzelni, hogy hová akar kilyukadni. Mint rendőr tudta, hogy ennek célja van. Felelt, vagyis vallott minden kérdésére a valóságnak megfelelően. A végén aztán kiderült, hogy miért, mert ezzel fordult hozzá:

- Százados Bajtárs! Egy kissé kivallattam, bár eddig is tudtam mindenről, amiről itt szó esett. Az eddigi munkásságát is jól ismerem. Az apróbb kisebb-nagyobb büntetések kivizsgálására jók a többi beosztottjaim; magára a sokkal fontosabb, bizalmasabb ügyeket bízom.

- Parancsoljon velem, Főkapitány Elvtárs! Ígérem, hogy bennem nem fog csalatkozni.

- Tudom, már ismerem annyira.

Szóval ez egy - hogy helyesen fejezzem ki magam - kissé kényes ügy, sok tapintatra, még több találékonyságra lesz szüksége. Ezen a papíron talál néhány nevet; ezek körül kell tapogatóznia.

- Ismerem mindegyiket, mind vezető-állású, jól működő emberek; a legtöbbször nagy hasznot hozott az országnak, a közösségnek.

- Úgy van, és éppen ez az oka, hogy ez a dolog nagyon bizalmas. Elismerem, hogy eddig is ismertük, s azt is, hogy semmi hibát nem fedeztünk fel náluk.

- Akkor miért?

- Csak annyi, hogy valamivel többet költenek, mint amennyi a jövedelmük. Azt hiszem, hogy a Pártot, a Kormányt érdekli ez a kérdés. A maga feladata lesz, hogy ezt a nehéz diót feltörje. Csak egyetlen kérdésre kell, feleljen: honnan?

- Végre fogom hajtani a rám bízott feladatot.

- Várjon! Még tetézem a megbízatását. Emlékszik, hogy a múltkor dicsértem, hogy milyen kitűnően működnek a hírszerzőink külföldön. Hogyne, de én is megjegyeztem, hogy a külföldiek is tökéletes munkát végeznek nálunk.

- Egyre gondoltunk. A hírszerzés, vagyis ez a munka, a valóságban háború vár nélkül. A kémek egyszerű hírszerző nevet adtak; de ez nem a csodálatos gyilkoló fegyverek, harckocsik, rakéták titkát igyekszik ellesni; ilyen van már mindenütt bőségesen; a hírszerző az ipar titkait igyekszik ellesni, a jelesebb találmányokat megszerezni, az ma többet jelent, mint régen egy ütközet, vagy egy megnyert döntő csata: ma a nyersanyag, a piacok megszerzése a cél.

- Pontosan ugyanezt mondtam én is.

- Valóban jó volt, jobban figyeltünk. A közelmúltban három találmányunk, melyeket már nagy sorozatban gyártunk, ugyanakkor, sőt, pár nappal hamarabb megjelent a világpiacon... Ez is egy kérdés: hogy került oda?

- Minden kapitalista nagyvállalatnak, sőt, az államoknak is, egész nagy kutató-gárdájuk van. Ezeknek csak az a feladata, hogy újabbat, olcsóbbat találjanak ki, mert csak így biztosítható siker a világpiacon. Ezeknek néha elég egy ellesett gondolat, egy könnyelműen kiejtett szó, egy mondat; egy egész csapat foglalkozni kezd azzal, és rendszerint meg is oldja, sikert ér el.

A hírszerzők leginkább ilyenekre lesnek. A szó átcsempészése a legkönnyebb a határon, egyszerűbb, mint az ellopott tervé; azt kutatóskor esetleg meg is találhatják. Azt nem mondom, hogy ha lehet, nem lopják el a készet, de néha az elég, ha lefényképezik. Az ilyen ugyan nagyobb kockázattal jár, de értékesebb; milliókat fizetnek azért.

- Tudom, hogy ez a hobbi, hogy mellékfoglalkozásként ezzel is foglalkozik, azért továbbra is kísérje ezeket figyelemmel, mondjuk úgy másodállásképpen; ezt is engedélyezem.

- Köszönöm. Valóban, engem ez a kérdés még talán jobban izgat, mert ez sokkal nehezebb.

- Tehát ezek lesznek a feladatai. A kisebb gazembereket, az apróbb nyomozásokat elvégzik a többi beosztottjaim; magát csak akkor zavarjuk, ha elakadunk. Nem jelölök meg időpontot, tetszése szerint dolgozhat.

Természetesen, ha valamit elér, azt azonnal jelenti; nem a szokott úton, hanem egyenesen nekem. Köszönöm, hogy hívásomra megjelent.

++IV++

Gyorsan elmúlt az egy hónap; az öt jó barát szövetsége valóban Fonyódon gyűlt össze a soron lévő munkaértekezletre. Mivel akkor kezdődött a nyári fürdőszézon, nem rövid időre, hanem pár hétre. Ezt úgy oldották meg, hogy mind az öten ugyanabban az időben vették ki a fizetéses szabadságukat; örültek, hogy azt együtt tölthetik. Mindegyik megtehetette volna, hogy az úgynevezett nagyobb helyeket keresse fel, ahol nagyobb a szórakozási lehetőség, nekik azonban nagyobb a hátránya, mint az előnye.

Ők különösen nem szerették az újabban lavinaszerűen elterjedt, még hangerősítőkkal is felszerelt táncdal-együtteseket. Az ő helyük ebből a szempontból ideális, oda nem jut el semmi zaj. Ha táncolni, szórakozni akarnak, az nem jelent semmiféle gondot, percek alatt oda szaladhatnak a saját autójukhoz.

Nekik kedvezett az időjárás is. A meteorológusok ugyan állandóan riogatták, rémítgették helyi zivatarokkal őket is, azonban a magasságbéli úgy intézte el.

Nekik az ilyen rémségeket csak távolról kellett szemlélniük, náluk állandóan strandidő volt. Kárörvendve szemlélték, ha Siófok felé beborult az ég, dörgött és villámlott, hozzájuk csak a fény és a hang jutott.

A kedvező időt ki is használták; fürödtek naponta többször is, napoztak, csónakáztak, vitorláztak, sőt a házigazda nagy motorcsónakján hosszabb túrákat is rendeztek. Rendszerint ezzel jártak át Badacsonyra is, bár óránként indul oda hajó, mert ebben a nehéz kérdésben, hogy a „Szürkebarát” vagy a „Kéknyelű”-e a jobb, nehéz volt egy nevezőre jutni; végül a „Tramini” lett a győztes, melyet egy tördemici termelő a helyi nyugati lejtőjén szüretelt.

Estéknként általában a ház előtti virágoskertben töltötték, melynek amúgy is üdítő levegőjét, még a számtalan rózsza és szegfű illata is a leány fűszerezte, és ahonnan legszebb volt a kilátás. A tó egész délnyugati fele beleesett a látóhatárba, és a különös alakú szemközti vulkán sor felett odakandikáló Hold ezüst hidat vont a tó tükrére, melyet a parti üdülők sokezes lámpasora ezüstkoszorúként övezett.

Üzemi, hivatali dolgokról csak kevés szó esett; tökéletes volt a kikapcsolódás. Legfeljebb akkor esett szó munkáról, egymással évődtek, tréfáltak, ugratták különösen Dodót, a hajadont. Ebben mester volt a két asszony; a lány volt a szenvedő alany.

- Nem árulnád el, drága Kicsikém, hogy ki az a csinos rendőrtiszt, akivel a múltkor láttunk téged? Nekem úgy tűnt, mintha nagyon közel simulva egymáshoz haladtatok a Lánchíd felé.

- Ez kíváncsiság? Vagy pedig irigység?

- Egyik sem; de az is lehet, hogy mindkettő.

- De hová lett az a sokat hangoztatott önállóság? Nekünk úgy tűnt, hogy az nagyon inog.

- Egyelőre még szó sincs arról.

- Hallottad, Bibi? Azt mondta, hogy egyelőre... tehát, még lehet?

- Mit gondoltok, hogy én jós vagyok, és a jövőbe látok?

- Hát, én szívesen elárulom, hogy valóban szemrevaló gyerek...

Ha nem félnék Bebéától, kikezdenék vele; elütném a kezedről.

- Már én is gondoltam erre, de akkor nálunk kitörne a botrány; különösen, ha Tete ezt látná, hogy én karonfogva sétálok azzal. Nem mondom, de kedvem volna próbálkozni.

- Tessék! Próbálkozzatok! De múltkor is emlegettétek, hogy minden versenyt én nyertem meg: biztosak lehettek abban, hogy az önbizalmam ma is a régi.

- Csak annyit árulj el nekünk, hogy „úgy” vagy-e vele?

- Óh, az „úgy”-tól még nagyon messzire vagyunk.

- De akkor hogy lehet, hogy gyakran, jobban mondva naponta együtt látunk vele?

- Erre nem is olyan nehéz a magyarázat. Ezt ti is elismeritek, nem tagadjátok, hogy vagyok olyan mutatós, hogy hajlandó is erre; elárulja a tekintete, hogy valóban szeretne „úgy” lenni. Biztos, hogy megfordul a fejében az a gondolat, hogy így vagy úgy, szóval valahogy a magáévá tehessem.

- És te?

- Én még nem jutottam addig. Annyira ismerhettek, hogy nem is akarok. Abban teljesen igazatok van, hogy igazán szemrevaló gyerekek; azt sem tagadom, hogy nekem is tetszik, de jelenleg még csak ott tartok, hogy járok vele, de csak azért, mert szükségem van rá.

- Ezt nem értem!

- Miért van rá szükséged rá, ha nem „azért”?

- Jelenleg fontos, hogy egy rendőrtiszttel, hozzá a leghíresebb nyomozóval lássanak mindig együtt. Röviden kifejezve, még csak a villámhárító szerepét tölti be.

- De miért kell neked villámhárító?

- Elárulom. Három héttel ezelőtt betörték hozzám.

- Ne mondd!

- És mit vittek el?

- Az a csodálatos, hogy sem a pénzemet, sem az ékszereimet, sem más hasonlót nem vittek el; egyszóval olyat, ami egy betörő szemében értéket jelent.

- Így még érthetlenebb!

- Én is erre gondoltam, de arra is, hogy a terveimre volt kíváncsi; vagyis, hogy ipari kémkedésről lehet szó, de a terveim is ott voltak kiterítve az asztalon; azt sem bántották.

- Mit gondolsz? Mi a magyarázat?

- Arra is gondolhatok, hogy a betörő szemében én vagyok, mint nő, a csalétek, az érték, de nem talált otthon.

Különben is a nőrablás ma már kiment a divatból, nem szokásos, sőt, kockázatos, nem éri meg a fáradozást. Nem teljesen kizárt, hogy kettesben szeretett volna lenni velem.

- Hát, valóban vagy annyira szép és csinos, hogy még ilyen kockázatot is megér.

- De amint említetted, a terved ott volt kiterítve az asztalon, azt miért nem vitte el?

- Múltkor beszéltünk arról, amit az a szamári riporter kifecsegett, s az újságok is írtak róla; a készülő találmányom jó csalétek, az megéri a kockázatot. Ez volt, amit én sem értettem, nem bántotta. Rendőrré azért van szükségem, ha a tervemet védelmezi, engem is oltalmaz. A nyomozás aztán érthető magyarázatot adott, nem vitte el, csak lefényképezte a rajzokat, iratokat, számolásokat. Ez a magyarázata rövidesen be is igazolódott.

- Hiszen akkor megraboltak, tönkretettek!

- Valahogy ilyenformán gondolkozhattak ők is, de én sem estem a fejem lágyára.

- Juj, kíváncsiak vagyunk! Mondd már!

- A saját külföldön működő hírszerzőink jelentették, hogy Londonban egy világszenzációt jelentő találmányt fognak rövidesen bemutatni. A jelentésből azonnal megállapíthattam, hogy csakis az én találmányomról lehet szó. Valóban megtörtént a kísérlet, de fiaskóval végződött.

- De hogy lehet, ha lefényképezte?

- Úgy, hogy én a tervek lényegét, amely nélkül az semmit sem ér, máshol tartom.

- Most már értjük a villámhárítót, s a rendőr-kíséretet; te arra gondoltál, hogy a hiányzó részért újra jelentkezni fognak.

- Bizony, ilyen kockázatos vállalkozásra is van példa; óriási értékről van szó; ilyenkor még gyilkosságra is vállalkoznak, ha jól megfizetik.

- Pontosan így van. Ilyesmire gondoltam én is. Ezért szerveztem be a rendőrömet. Az védelmez, mert országos érdek, hogy a találmány ne juthasson idegen kézre. Ha aztán közben belém szeret, akkor egyéni érdekből is megvédelmez.

++V++

A következő este Bebe említette fel az előző napi vitát.

- Figyeljetek. Este Bibivel megvitattuk a hallottakat. Eszünkbe juttatta a mi esetünket, melyet eddig senkinek sem meséltünk el.

- Az elmúlt nyáron úgy határoztunk, hogy a fizetéses szabadságunk alatt új kocsinkon Franciaországon át, Spanyolországot járjuk be, ezzel rövid idő alatt is sok minden szépet láthatunk. De nem ez az érdekes. Párizsból haladtunk Dél felé, Lyon táján a férjem egyszerre hirtelen lefékezett, hogy majdnem kiestem a kocsiból. A mező közepén történt, ahol egy zöldségkertészetben dolgozó paraszton kívül senkit sem láttam. Az én gépem.

No, és? - mondtam, - a külkereskedelem útján már ide is eljuthattott. De az enyémet Óváron gyártják sorozatban; valamennyi külföldre van zománcozva; ez pedig, láthatod, hogy kék... Leszálltunk. Szóba ereszkedtünk az emberünkkel, azaz csak én, mert Bebe nem tud franciául. Kérdéseimre a paraszt elmondta, hogy most vette a gépet; ilyet sokezer-számra gyártanak egy Párizs környéki gyárban.

- Gondolhatod. Vissza, Párizsba, a gyárba. Megtudtuk, hogy pontosan egy héttel előbb jelent meg ott a piacon, mint itthon a miénk. Megérthettek, hogy hallgattunk; megeshetett volna az, hogy az a gyár perel be minket, hogy elloptuk az ő tervét, szabadalmát. Azt, hogy csak a mi terveink alapján készülhetett, nem tudhattuk bizonyítani. Nálunk is úgy lehet, mint nálad; egyszer, mikor nem voltunk otthon; betörték, lefényképezték a tervet, az iratokat. Feltalálót ott aránylag kevés pénzért találhattak.

- Most már megérted, hogy én miért szerződtettem testőrt - mondta Dodó.

- De ha egészen magadhoz láncolnád, akkor még inkább...

- Súlyosan tévedsz. A férfi, ha elérte a célját, elkényelmesedik, elbizakodik. De így, - megfigyeltem, még éjszakánként is, mindig az ablakaimat csodálja, és kerülgeti a háztömböt; fogalmam sincs arról, hogy mikor alszik. Erre tőlem külön megbízást nem kapott, ő mégis őrködik. Jaj, volna annak, aki engem bántani merészelne. Aztán, ha ő éberem őrködik, én nyugodtan alhatok.

- Neki elmondtad, hogy betörték nálad?

- Már tegnap említettem, hogy elmondtam. Aztán ő világosított fel, hogy miért nem lopott a betörőm. Mikor pedig azt magyaráztam, hogy nem szükséges az, hogy engem mindig őrizzem, mert én meg tudom magam védeni, kijelentette, hogy ő nem annyira a „kit”, mint a „mit” védelmezi, mert azt megvédeni közérdek.

- Nos, akkor a te gavallérod nem nagyon ért a széptevéshez, a bókoláshoz. Minden valamirevaló férfi esküdözött volna, hogy mindezt kizárólag csak érted teszi.

- Nem is próbáltam, hogy ilyesmit kicsaljak belőle. Ahogy én ismerem, könnyen azt vetette volna oda, hogy a közösség érdeke fontosabb, mint az övé, vagy az enyém. Ez még, ha igaz is, sértett volna. Nekem elég annyi, hogy én kérdezés, fogadkozás nélkül is tudom, hogy a valóságban mégis én vagyok neki a legfontosabb.

++VI++

A két férj, közbeszólás nélkül, de figyelemmel hallgatta végig a három nő beszélgetését; az alatt őket a poharak ürítgetése kötötte le. Végül Bebe kapcsolódott be a beszélgetésbe.

- Említetted, hogy a betörőd a terveidre volt kíváncsi, sőt, azt is, hogy annak fontosabb részét miért nem találhatta meg, de arra is céloztál, hogy te közelebbről kapitalista leszel a szocializmusban, sőt, még azt is hozzátetted, hogy itt, Fonyódon többet is elárulsz nekünk. Azt hiszem, hogy most Fonyódon vagyunk.

- Igazad van. Ezt ígértem. Most kielégítem a kíváncsiságotokat.

- Azt el is várjuk, mert azt is mondtad, hogy világraszóló szenzáció. Mi is emberek vagyunk, tehát kíváncsiak. Várjuk a részleteket.

- Figyeljete! Azt mindnyájan tudjuk, hogy ma mindenki dolgozó, és azt is, hogy mindenki a munkaidejének letöltése után meg lehetőségen kimerült, fáradtan tér haza az otthonába. Szeretne mégis néha színházba, moziba, operába menni, de kimerült, ezért inkább otthon marad.

- Pontosan úgy van, de tedd hozzá, hogy vacsora után leül a TV képernyője elé pihenni. És még azt is, hogy legtöbbször káromkodik.

- Miért káromkodik?

- Annak több oka is lehet. Elég, ha végignézi a műsort. Lehet, hogy a TV riporter azon a napon éppen egy zulukaffer, vagy egy busman férfit vallat a közép-európai helyzetről.

- Ez még nem volna olyan nagy hiba, lehet, hogy még jobban ért hozzá, mint az itteniek, de az is, hogy olyan nagy távolból tisztában látja a valóságot. Legvalószínűbb, hogy a fáradt dolgozót nem érdekli, hogy az miért fáradt olyan messziről ide.

- Aztán az sem mindenkit érdekel, hogy Odisszeusz milyen hűségesen várta vissza Pénelopé; sőt, nem hajlandó hitelt adni az eseményeknek.

- De hiszen az ókori irodalomnak egyik legszebb gyöngye. - Az a valóság, de csak, mint irodalom... Az is bizonyos, hogy még akkor is húsz év eltelte után a már távozásakor gyerekes anya szeme könnyén ráncosodni kezdett az arc; az igaz, hogy akkor nem minit viseltek, de az egybeszabott tunikát, vagyis lepedőt könnyen libegtette a szél így nehezen hihető a sok udvarló, és kérő. De az is tedd hozzá, hogy nincs olyan mai asszony, akinek a férj be tudná adni azt a maszlagot, hogy teljes húsz éven át csak azért utazott szigetről-szigetre, hogy szétválogassa a tarka és fehér babot.

- Azt már inkább, mivel azon a tájon kitűnő bor terem, hogy az utazókat disznókká változtatták.

- De a TV a világirodalom legszebb drámáit szokta közvetíteni.

- Nos, drámától itthon is éppen elég előfordul.

- Viszont az a baj, hogy a dolgozót nem pihenteti, ha mindig csak drámát, tragédiát lát.

- És olyan írónk nincs, aki ezeket a drámákat világirodalmi színvonalon meg tudja írni.

Olyan írónk nincs, aki úgy írjon, hogy ne bukjon el mindig a hős, hanem drámái küzdelmek után ő legyen a győztes; példát adjon, küzdelemre, harcra neveljen.

- Ugyan, ne szapuljátok mindig a televíziót! Elég olyan műsor-száma van, amelyet a dolgozó szívesen néz végig.

- Igazad van. De mégis megeshet, sőt, ez a leggyakoribb, hogy én mást szeretnék látni; egy operát, egy balettet, koncertet, esetleg egy krimi, akkor mégis csak a színházba, vagy moziba kell mennem.

- Az még csak ráadás, hogy a színházban, moziban mindent élet-nagyságban láthatok, amit a képernyő csak egy-két arasznyi nagy-ságban mutat.

- Hogy érted? Miért?

- Mert az én találmányom azért világszenzáció, mert az lehetővé teszi, hogy te otthon pizsamában, házi-papucsban, kényelmes fotelben ülve, pipázva, feketét kortyolgatva ugyanazt lásd, és akkora nagyságban, ahogy a kedved tartja. Nem kell a feleségednek a fodrászhoz, neked borbélyhoz menni, ha moziba, színházba, operába akartok menni; sőt, még az odajutás költségeit is megtakarítod. Aki az én készülékemet megvásárolja, az otthon kedve szerint válogat.

- Az lehetetlen.

- Ezt te megoldottad?

- Úgy, ahogy mondod.

- Jó, azt még megértem, hogy a képet meg lehet nagyítani, még azt is, hogy otthon vászonra nincs szükség, mert mindenütt van egy kis szabad fal, csak ne legyen ott bútor, se kép a falon, fehérre fested, meszelteted. A technika mai állása szerint ez elég egyszerű, nem lehetetlen feladat. De, ha nekem nem tetszik a TV műsora, mégis csak az Operába kell mennem.

- Várj! Most jön a java. Én, amit te itt elmondtál, már meg is valósítottam, tökéletesítettem. Ez az, amit elloptak tőlem. Londonban el is készítették; a kép azonban halvány és torz volt, használhatatlan. A lopás tehát csak részben sikerült, mert a lényeg az nálam maradt, annak hiányában pedig megvalósíthatatlan.

- Szóval, te úgy gondolod, hogy a te megoldásod tökéletes?

- Nem csak gondolom, hanem tudom. A következő munkaértekezletünk idején, vagyis nálam, bemutatom nektek. Azt nem könnyű ide-oda szállíthatni.

- Miért nem hozod nyilvánosságra? - Mert, ha ezt megoldottad, az valóban világra szóló siker. Így még a középkori várakat is elhiszem.

- Ha most előállnék veled, az csak fél siker volna. A mozik, színházak vezetői mind emberek, azok meggyőződése nehezebb munka, mint gépeket fabrikálni.

Be kell adnom nekik, hogy ez számukra előnyös.

- Azt már nekem adod be, hogy ez nekik előnyös, mert ha otthon kényelmesen mindent megnézhetek, nem vagyok bolond oda menni. Ha úgy lesz, ahogy mondd, üresek lesznek a padosorok, összegezve: nem lesz bevétel, nem lesz jövedelem.

- Ne folytasd! Most veled kezdem a meggyőzést.

- Arra kíváncsi vagyok!

- Először is, a jó készülék ma is drága, az én készülékem természetesen még borsosabb, így nem mindenki tudja azt megvásárolni; azok tehát továbbra is színházba, moziba mennek.

- Az igaz. Tovább!

- Te is láttál a Holdról televíziós közvetítést; onnan a végtelenből a lakásomba hozták a képet, én ne tudnám a szomszéd utcai moziból hozzám áthozni?

- Ezt is elhiszem. Megvalósítható. De ha üresek a padosorok, nincs bevétel, akkor nem vetít a mozi, s te nem viheted át a képet.

- Dehogynem, lesz bevétel, sőt, sokkal több, mint eddig, mert azokkal is megfizettetem a belépti díjat, akik otthon nézik végig az előadást.

- De ezt már én nem hiszem!

- Te nem hiszed, aki az üzemed automatizálását intézed?

- Az más.

- Itt vannak a számológépek, komputerok.

- De azok nagy készülékek, be sem férnének a mai modern lakásokba!

- Nekem csak olyan arasznyi nagyságúra van szükségem, amelyik csak az elmúlt perceket számlálja, esetleg össze is adja. Az megméri, hogy mennyi ideig volt nyitva a készüléked, a hó végén jön a mozis, és a színház pénzszedője, és te fizetsz úgy, mint eddig a vizet, a villanyt, a gázt fizetted; ha sokat használtál, sokat, ha keveset, kevesebbet. Így érthetőbb?

- Hát, egy olyan számítómicsoda elkészítése valóban nem nagy probléma.

- Ma is vannak kisebb, nagyobb készülékek, ezután is lennének. Akiknek kisebb a pénze, egyszerűbbet vásárol, melyen öt-hat helyet nézhet, hallgathat, de olyat is lehet készíteni, ahová akár húsz is bekapcsolható.

Az lehet, hogy a padosrok nem lesznek zsúfoltak, de az bizonyos, hogy a bevétel megkétszereződne. Érthető, mert ha otthon kényelemben nézhetem, én is sokkal több előadást végignézek, végighallgatok.

- Meggyőztél. Elhiszem, hogy ezt te megvalósítod. Habár már ismerttetted a lényegét, én még most sem mernék hozzáfogni a megvalósításához.

- Nem részleteznél még egy kicsit?

- Az hosszú volna. Amint már mondtam, a felnagyítás, a falra vetítés teljesen kész, tökéletes; legközelebb nektek bemutatom. Most alkudozom a televízióval, mozikkal, színházakkal. Eddig hármat sikerült meggyőznöm. A készülékemen így jelenleg csak három gomb van. Ez elég arra, hogy a többit is meggyőzzem, azok is benne lesznek az üzletben.

- Minden úgy működik, mint most a színház-, vagy a sportközvetítéseknél csinálják; ott felveszik a képet, a hangot, továbbítják a központba, az különböző hullámhosszokon szétsugározza. Te megnyomod otthon a gombot, amelyik a kívánt hullámhosszt mutatja, a számológépecske méri az elmúlt perceket addig, míg nyitva tartod; aztán jön a pénzbeszedő, és te fizetsz. Ez a rendes menet. Majd otthon nálam részletesebben bemutatom.

- Nos, így elhiszem, hogy te valóban kapitalista leszel a szocializmusban.

- Engedd, hogy megcsókoljam azt az okos homlokod, amely mögött ilyen magasztos gondolatok fogamzanak, - zárta le a vitát Bebe.

- Azt megteheted, de vigyázz, nehogy lennebb tévedj, mert itt van Bibi. Majd talán máskor, mikor ő nem lesz ott.

- Volna szíved elcsábítani az én emberemet?

- Én még annyit se merek, mint Bebe, - szólt Tata is, engem könnyen rá tudnál venni, hogy téged is feleségül vegyelek.

- No, majd ha ketten leszünk, kiverem én a fejedből az ilyen bigámiás gondolatokat, - nevetett Tete. - Tudjátok, én állandóan figyelem, majd a nyála csordul, ha megpillant egy tökéletesre fabrikált csirkecombot a mini alatt. Róla valóban feltételezhető, hogy szeretne úgy berendezkedni; egyik nap szőke, másik nap barna...

Nevelem, nevelem, de eddig nem sok sikert értem el.

- Hanem gyerekek, én csak azt a szegény nyomozót sajnálom; annak fogalma sincs arról, hogy milyen kincset kell őriznie, - állapította meg Tata.

- Hát kincsnek kincs, azt én is elismerem, de abban is biztos vagyok, hogy annak több lesz; nemcsak kincs, de bilincs, - mondta nevetve Tete.

- Elhíheted, hogy az szívesen viseli majd azt a bilincset; mert abban biztos vagyok, hogy a kincs kedvéért szívesen vállalja a bilincset is, - nevetett Dodó is.

- Miért vagy ebben olyan biztos? - Mondta?

- Mondaná, de nem engedem. Azt látom a képén, hogy ő is tudja, hogy tetszik nekem, de azt is, hogy szívesen vagyok vele együtt. Kizárólag csak az ő ügyességén múlik, hogy előbbre jusson, mert én egyelőre még védekezem, legalább is addig, míg elérem a célt; addig továbbra is az a jelszó: önállóság. Viszont az ő önbizalma is megfigyelhető; igaza van annak a szólás-mondásnak, hogy az asszony ingatag; ugyancsak annak is, hogy a férfiak nincsenek fából, az is biztos, hogy mi nők is hasonlóak vagyunk ebben. Nagy a természet hatalma, parancsol, és nehéz annak ellenállni. Megtörténik, hogy előbb-utóbb engem is legyőz.

- De úgy látom, hogy te azért nem is fogsz haragudni, - szögezte le Bibi.

- Hanem gyerekek! Nem tárgyalunk mi nagyon hangosan, este a szó messzire hallszik.
- Nincs itt, a közelünkben senki.
- De a témánk olyan, hogy azt nem hallhatja mindenki.
- Sőt, én az előbb mintha zajt hallottam volna a szomszéd kertje felől, mintha száraz gallyra lépett volna valaki.
- Legfeljebb valami kutya, vagy macska járhat arra. Bizonyára tudom, hogy annak a lakója még nem kezdte meg a nyaralást.

++VII++

Érdekes történet az is, hogy Dodó hogyan ismerkedett meg a nyomozójával. Ugyanazon az emeleten lakott egy fiatal orvos pár: Dr. Csiby Béla és felesége: Dr. Énekes Éva. Jó barátságban voltak.

Ha színházba, operába, moziba, vagy bármilyen rendezvényre mentek, Dodó is velük tartott. Hiába, a női egyenjogúságnak, Dodó nem szeretett egyedül járni. Mindig egyeztették a tervet, sőt, a férj minden alkalommal három jegyet vásárolt, vagy jegyeztetett elő. Mindhárman fiatalok voltak, hármában is jól érezték magukat.

Egy este úgy határoztak, hogy megismerkednek a főváros éjszakai életével is. Még eddig nem jártak mulatóhelyen. Határozottan jól érezték magukat, remekül mulattak, táncosuk is akadt, bár egy kissé borsos árat kellett azért fizetni.

Dodó tánc közben észrevette, hogy Éva hosszasan beszél egy csinos, szálas fiatalemberrel. Ezt az embert ő már látásból régebben ismerte, a nevét is tudta: Csató Csaba rendőr-százados. Itt természetesen polgári ruhában jelent meg. A nála történt betörési kísérlet miatt szeretett volna vele megismerkedni, de eddig nem nyílt rá alkalom. Azt sem tudta, hogy Éva ismeri. Elhatározta, hogy a csinos rendőrtiszt ugyanazt kérdezte Évától, aki neki távoli rokona volt. Természetesen kerülő úton igyekezett célhoz érni.

- Elárulnád, hogy ki az a csinos szép hölgy, aki veletek jött ide?
- Miért ne? Talán tetszik neked?
- Erről az oldalamról már ismersz; nekem minden szép nő tetszik. Egyszerűen csak táncolni szeretnék vele, látom, hogy remekül ropja.

- Nincs semmi akadály. Hallhattad már a nevét; Dodó, az a híres feltaláló; közismert ez a neve, ezen emlegetik még a külföldiek is. Tartózkodjál a közelében, a tánc szünetében majd bemutatom.

Mikor a zenének vége lett, Dodó fordult Évához.

- Ki az a csinos fickó, akivel olyan bizalmasan tárgyalatok? Nem félsz, hogy elárullak Bélának?

- Nem veszedelmes, rokonom. Hallhattad a hírét, rendőr, országos híró nyomozó, a neve Csató Csaba rendőr százados.

- Szóval olyan rendőrkapó, - mondta Dodó, - aki nem vette észre, hogy az közvetlenül a háta mögött áll.

- Eltalálta, valóban Csató Csaba rendőrkapó vagyok, de azért elhiheti, hogy még nem vagyok kutya. A kopónak is csak két tulajdonságát vállalom: kitűnő a szaglásuk, rendkívüli a hűségük.

- De ugy-e, hogy én azért, hogy ezt mondom, nem vagyok bűnös? Nem én, de a társadalom a hibás, hogy ezt köztudatba vitte.

És én ráadásul bocsánatot is kérek.

- Arra igazán nincs is oka. Amint mondtam, a kopó két tulajdonságát vállalom; nekem, mint nyomozónak, szükségem van arra, hogy jó legyen a szaglásom; már tudniillik azért, hogy a bűnösöket kézre keríthessem; azt, hogy hűségesek vagyok, be fogom bizonyítani.

- De különös hangsúllyal mondta azt a bizonyítást. Sejttem, kötelezőnek érzi, hogy nőnek szépet mondjon, de ne kezdje most, mert érthető, hogy úgy sem hinném el. Inkább arra feleljen, hogy most itt is szaglászik-e valami után?

- Látja ott a sarokban azt a pocakost? Ma direkt annak a kedvéért jöttem ide.

- Szegény! Mit véthetett? Így szemre nem látszik bűnözőnek.

- Azt, hogy bűnöző volna, én sem állítom, de valószínűnek tartom, hogy az; habár magas funkciót tölt be, és hasznára van a közösségnek, az országnak.

- Nem értem. Akkor miért valószínű?

- Van egy olyan tulajdonsága, ami az olyan embernek, mint én vagyok, kíváncsiságát felkölti.

- Elárulná nekem, hogy mi az?

- Szívesen. Nem sok, csak annyi, hogy sokszorosát költi el annak, mint amennyi a kimutatható jövedelme. Csak egy szóra vagyok kíváncsi: honnan?

- Most már elhiszem, hogy nem utánam nyomoz, és nem akar letartóztatni. De kezdődik a zene, ha akarja, táncolhatunk.

Táncoltak, azon az estén többször is, jól érezték magukat együtt, kellemesen telt az idő egymás társaságában. Bizalmasan elbeszélgettek. Egyszer aztán Csaba azt mondta:

- Maga, kedves Dóra, csak ma ismert meg engem; de én már réges-régen ismerem, sőt, ráadásul figyelem magát. Azt is tudom, hogy a neve: Dobi Dóra.

- Jaj! Akkor azt is tudja, hogy Éva az álnevemen mutatott be.

- Én legalább is úgy emlékszem, hogy Dodó a fedőneve, sőt, azt is hozzáteszem, hogy ismerem a barátait is, barátnőit is: Bebét, Bibit, Tatát, Tetét.

- Maga igazán egy félelmetes ember. Szóval, figyel engem? Elárulja, hogy miért figyel? Mivel vádolnak?

- Hogy figyelem, az kötelességem. Mind az ötünknek olyan a foglalkozása, hogy állandó védelemre szorulnak. Már csak azért is, mert mások is fokozottabban érdeklődnek a maguk tevékenysége iránt. Az ipari kémkedés ma már az egész világon tökéletes, sőt, néhol eléri a művészeti szintet. Országos érdek, hogy ezeket mi megelőzzük, megakadályozzuk. Be kell vallanom, hogy az egyik beosztottam állandóan figyelemmel kíséri.

- Azt hiszi, hogy én eddig nem vettem észre, hogy egy szálás fickó mindig, mint az árnyék, követ, hogy órákig bámul az ablakomra, hogy még éjjel is kerülgeti a háztömböt, lesi, hogy mikor oltom el a villanyt. Határozottan féltem, hogy nálam be akar törni.

- Látja, én már azt is tudom, hogy egyszer be is törtek, - bár ezt sehol sem jelentette.

Azt is tudom, hogy iratokat, jegyzeteket vittek el; helyesebben nem elvitték, hanem csak lefényképezték. Miért mulasztotta el a feljelentést? De nem csak maga, a barátja sem jelentette, hogy ellopták a gép tervét. Az ő gépe egy héttel hamarabb elkészült egy Páris melletti gyárban, mint idehaza. Mondja! Nem szorulnak maguk a mi védelmünkre?

- Igaza van. Hiba, hogy nem jelentettem, de sürgősen tartottam, mert a legfontosabb valami hiányzott abból, amit elloptak; így tudtam, hogy annak semmi hasznát nem vehetik. Bizonyosság erre a londoni sikertelen kísérlet: így, mint hasznavehetetlent, félre rakták. Azért elhiheti, hogy nekem is van egy kevés eszem.

- Amit most elmondott, mi mind tudtuk, csak egyet nem: hogy került az Londonba? És a barátjái Párisba? Azokat valaki küldte, vagy vitte; ez a valaki érdekel minket.

- Most már én is mindent értek; azt is, hogy maguk nyomoztak, és maguk nem értek el sikert.

Most azért figyelnek, mert az megismétlődhet. Már megvan a magyarázat a háztömb-kerülgetésére; szóval a cél, védelem.

- Dóra, Maga nagy ravasz.

Maga is figyelt, így jól tudja, hogy nem a beosztottam bámulja a maga ablakát, és kerülgeti a háztömböt.

- Eltalálta, de nagyon csalódtam.

- Hogy-hogy?

- Tudja, hogy én is csak nő vagyok, így joggal feltételezhettem, hogy az én kedvemért, hogy megtetszettem annak a szűz, csinos fiúnak. Most felvilágosított, hogy én a nyomozásnál csak egy szál fonál vagyok, egy adat, kiegészítője a feltételezésnek.

- El kell ismernem, hogy maga is nyomozónak született. Mert ezzel azt akarja kicsikarni belőlem, hogy bókoljak, és kijelentsem, hogy minden a nőért történik. Ez valóban csak hízelgés volna, aminek nem szokás hitelt adni. Tehát csak annyit felelhetek, hogy kezdetben valóban csak a nyomozás érdekében...

- Ne folytassa, mert ez valóban azt jelentené, hogy most maga akar lépre csalni engem. Sokkal helyesebb, ha mindketten megmondjuk az igazat. Vallo! Én kértem Évát, hogy mutasson be magának. Azt is beismerem, hogy valóban védelemre van szükségem, és én magát erre a célra alkalmasnak találtam.

- Köszönöm. Ez a vallomás elfogadható igaznak. Én vállalom ezt a bizalmas feladatot, de nem csak vállalom, hanem sikeresen teljesítem is.

- Most pedig magának kell vallania; maga előzőleg arra kérte Évát, hogy engem mutasson be.

- Így történt. Maga előtt hiába tagadnék.

- Sőt, kiegészítem: maga érdeklődése nem egészen a feltaláló, hanem nagyobb részben a nő érdekében történt; hiába tagadom, a szemek árulkodnak.

- Jól van, azt is beismerem; maga még a gondolataimat is olvasni tudja.

- Köszönöm, hogy bevallotta; ez hízelgő rám nézve. De egyelőre nem tartom helyesnek, legalább is addig, amíg arra engedélyt nem adok, meg se kísérelje, hogy udvarolni próbáljon. Elfogadja ezt a feltételt?

- Feltétlenül.

A maga akarata nekem parancs, és én megszoktam, hogy a parancsnak engedelmeskedni kell. Azért én is megjegyeztem valamit, ami félig-meddig ígéret: ez a szó „egyelőre” tehát bekövetkezik, ha lehet. Tetézi ezt a mondatot, hogy „amíg arra engedélyt nem adok”. Az engedélyt ki lehet harcolni, erős akarattal mindent el lehet érni, így a győzelemre is lehet remény.

- Látja, maga sokat tud rólam, és én is magáról, még azt is tudom, hogy a dédapja királybíró volt valaha Székelyországban.

Maga az ősoktól örökölte a ravaszságot.

Tehát megegyeztünk?

- Ezek után akár gyakran is találkozhatunk, mert azt elismerem, hogy maga is tetszik nekem; szimpatikus ember, akivel kellemesen, okosan el lehet beszélgetni. Egyre előre figyelmeztetem; én az egyenjogúság, az önállóság híve vagyok; ráadásul konok, makacs, uralkodni vágyó; azt akarom, hogy mindig az én szándékom érvényesüljön; amit a fejembe veszek, azt tűzön-vízen át keresztülviszem.

- Ne higgye, hogy ezt a tulajdonságait már nem ismertem.

- No, de bizonyos, hogy megtépem az Éva fülét, hogy így elárult engem.

- Ne bántsa a kis rokonomat; ő ebben igazán ártatlan.

Azt elismerem, hogy neki is adtam fel egy pár keresztkérdést, de ha ki is kottyantott magáról valamit, azt szándékosság nélkül tette. Mi nyomozók így szoktuk.

A végeredmény az, hogy nekünk egymással szemben őszintéknek kell lennünk, mert a másik mindent tud rólunk, a tagadás tehát céltalan.

Az, amit mondott, nem csak magára jellemző, hanem rám még talán fokozottabban, így nem tehetünk mást, küzdünk, harcolunk a cél eléréseért; de azért egyet sohase feledjen el, hogy eddig minden harcnak békekötés volt a vége a történelem tanúsága szerint; s a békekötés mindig igen jó lehet.

- Elhiheti, hogy, ha ilyen bekövetkezik, én diktálok a békefeltételeket.

Most pillanatnyilag az a lényeges, hogy nem talált bűnösnek, letartóztatásomra nincs oka. Sohase feledje, hogy én a tökéletes szabadság híve vagyok.

Most úgy látom, hogy Évák haza készülnek. Búcsúzzunk!

Megadom az engedélyt, hogy engem őrizzen, sőt, arra is hajlandó vagyok, hogy néha kettesben kerüljessük a háztömböt.

Megelégszik ennyivel?

- Erre én azt felelem, hogy „egyelőre”... Köszönöm.

++VIII++

A következő munkaértekezletre valóban a Dodó negyedik emeleti kis lakásában került sor.

Azonnal megállapították, hogy sem a kicsiség, sem a magasság nem hiba.

A gyorstempóban végzett felderítés megállapította, hogy a nagyméretű hűtőszekrény tömve van mindenféle, jobbnál jobb ennivalókkal, csemegékkal, az éléskamra falánál pedig olyan sor karcsú palack sorakozott, hogy annak megszámlálását nem is tartották szükségesnek. A címkék olvasásakor mindegyikük arca derűsre változott.

Csak egyetlen egy, mégpedig okozott meglepetést.

Dodó nem egyedül várta őket. A bámuló tekintetükre csakhamar megadta a választ:

- Mindig azt hajtogattátok, hogy páratlan vagyok, hát én gondoskodtam arról, hogy ne legyek páratlan. Didi! Ne mosolyogj! Egyáltalában nem úgy, ahogy azt te gondolod...

- Mi azért fenntartjuk az eddigi állításunkat; továbbra is páratlan vagy.

- Ugyan miben?

- Abban, hogy mindig meglepsz valamivel.

- Most mit tartasz meglepetésnek?

- Ravaszul becsempésztél közénk egy nem szakmabelit, - állapította meg Tata.

- Kedves Tata! Megfelekedtél arról, hogy minden szakmában szükség van kiegészítő segédmunkáserőre.

- Úgy! Tehát ő még csak „kiegészítő,” „segédmunkaerő”?

- Még Fonyódon mondtam nektek, hogy szerződtettem egy őrt; azelőre csak őriz, vagyis védelmez.

- No, ne védelmezz, ne köntörfalazz! Inkább elhisszük, hogy „egyelőre” még „csak” őr, nem „éjjeliőr”.

- Jaj, de csúnya szájúak vagytok!

- De még így is előbb az szükséges, hogy ismerjünk, és felvegyünk a tagok közé. És végül meg is kereszteljük.

- Vagyis értékeljük. Fontos, hogy elnyerje a mi tetszésünket is.

- Ezen segíték; a neve: Csapó Csaba.

- Ez nálunk hosszú!

- Megtörtént az átkeresztelkedés; én a Csacska nevet adtam neki.

- Elfogadható. De nálunk a tagsággal együtt jár a tegezés is, annak pedig a magyarok körében bizonyos szertartása van. Töltsd tele az ibrikeket Tete! Aztán jöhet, ami azzal velejár.

- Hát ibrik is van, ital is van, - pirult el Dodó, - de én arra nem gondoltam, ami „velejár”!

- Ugy-e, Bibi?

- Mi sohasem szoktunk csókolózás közben gondolkozni?

- De még mi sem, - állapították meg Tata és Titi is.

- Hát, Pajtás, ne vedd zokon, ne haragudj, hogy mi férfiak kezdjük; de úgy a jó, ha a vége jó, különösen, ha csattanó!

A két férfit a két eleven asszonyka követte; az valóban hamisítatlan volt, amit kapott mindkét esetben.

Dodónak, aki éberem figyelte a jelenetet, össze is ráncoldott a homloka.

Tete ezt észrevette:

- Látom, hogy zokon vetted, hogy mi is részesülünk a jóból. Én ilyet akármikor kapok otthon Tatától, akkor, amikor akarom, mert az jogos, az kijár... elismerem, hogy azt jogtalanul kaptam, tehát visszaadom.

Azzal a meglepett Csaba nyakába ugrott, és úgy visszaadta, hogy még a hangja is hallatszott. Az kissé meglepődött, de azonnal bekapcsolódott a tréfába:

- Én kamatot is kaptam, mivel nem vagyok uzsorás, azt vissza kell adnom.

Ez a jelenet természetesen nagy nevetéssel végződött, csak Dodó pirult fülig, de aztán ő is nevetett.

Megadással mondta:

- Ez ugyan nem volt az egyezségünkben, de nem bánom, legyen, de csak soron kívül!

- Soron kívül? Úgy is helyes, aztán sorban, végül sorozatban.

Mivel a két fiatal csak zavartan közeledett egymás felé, a két asszonyka is segített, de végül is kiürült az a két pohár is; eleget tettek a szokásnak; sőt, még azzal is tetézték, hogy a csók után hosszasan szembenéztek. Aztán Csaba megszólalt:

- Valóban haragszik rám Dodó, az teljesen biztos, mert a csókomat visszaadta.

Erre aztán fergeteges jókedv kerekedett, valamennyien őket, kettőjüket ölelgették. Jó ideig nem is jutottak szóhoz; végre, de még mindig karjai közt tartva Dodót, Csacska kezdett beszélni:

- Dodó kikötötte valóban, hogy erre „egyelőre” nem kerülhet sor.

- Megállj, gazember! Elárultál. Emlékszel?

Akkor azt is mondtam, hogy még megkeserülheted. Hát legyen, az „egyelőre” elkövetkezett.

S legyen Tatának is igaza: jöjjön a „sorozat”. - Ezzel Csacska nyakába ugrott, és olyan sorozatot adott le, hogy az jó ideig szóhoz sem tudott jutni.

- Azt mondtad akkor, hogy „egyelőre”, amíg arra engedélyt nem adsz; most tanúim vannak, hogy az engedélyt megadtad; nem sok idő kell ahhoz, hogy bekövetkezzen az „úgy”. Lehet addig még egy kis harc, csetepaté, de végül is bekövetkezik a békekötés, és én úgy tudom, hogy a kibékülés a legédesebb.

- Most kissé tanácstalan vagyok, mert manapság nem a harcoló felek döntenek az ilyen életbevágó kérdésekben, hanem a nagyhatalmak, azaz most ti négyen, de nem ajánlom, hogy valaki „vétót” merjen mondani.

- Dehogyan mondunk vétót, sőt, manapság az a divat az üzemenél is, hogy az öregebbek átadják a fiataloknak a szerzett tapasztalatokat, beavatják azok rejtelseibe; tapasztalat-átadásnak nevezik.

Az nem vitás, hogy mi négyen már rendelkezünk némi tapasztalattal; a két újoncnak meg kell magyaráznunk, hogy mi is az a szerelem.

- Ne nagyozolj!

Ezt még a világirodalom sem tudta kellőképpen megmagyarázni, meghatározni.

- El vagytok maradva, ezt gyönyörűen meghatározta egy mai magyar, modern lírikus.

Tegnap akadt a kezembe a könyve, sikerült kiollóznom abból. Itt van nálam.

Figyeljete!

Felolvasom.

A címe: Gyors munka

Szia! Jancsi vagyok. Te vagy a CSAJom...

Bukom rád, döglöm érted.

Ha okos vagy, ezt megérted:

Ölelni akar a karom.

Ott fenn készen vár az ágy...

Ne tagadd! Téged is húz a vágy...

A lift bedöglött. Csak négy emelet;

Nincsen öreglány... Csörögni lehet.

Feljutni oda egyszerű: gyalog...

Téged is megillet ma már az a jog.

Nem kell se mini, sem pedig bugyi;

Oltári, állati ösztön, tombolás;

Cuki a divat, nem kell gombolás.

Hogy ez erőszak? Tűröd... Nagy öröm,
Úgysem védőszer ma már a köröm.
Nem szokás. Ma fő a kapcsolat;
Nem pisszensz, nyögdecselsz az alatt...
Papás-mamásdít játszol te velem:
CSAO! Kicsikém!
Ez a szerelem!

Nagy derültséggel hallgatták égis a modern tákolmányt, egyedül a Tata tetszését nem nyerte meg. Kérdéseikre aztán kifejtette, hogy miért nem tökéletes, nem elég modern, sokat átvett a múltból, így például az írásjelek használatát. Ma a verseléshez nem kell nyelvtani tudás, de még az sem fontos, hogy értelme, tartalma milyen legyen. Végy elő egy papírt, írd rá összevissza szavakat, mondatokat, lehetőleg olyanokat, melyek az értelmező-szótárban sem találhatóak. Az olvasóra vár, hogy megtalálja-e abban a mélységben elrejtett gondolatot, annál inkább, mert azt még maga az író sem ismeri.

De szerencsére vannak műkritikusok, ezeknek az a hivatása, hogy felleljék az elejtett világrengető gondolatot, és a költőt meggyőzzék arról, hogy ő milyen okos ember.

- Én már sejtem is, hogy példát tudsz erre találni.

- Hogyne. A minap részt vettem egy író-olvasó találkozón. A közismert költőnk verseiből adott elő. Ámulva hallgattuk, szégyen volna elárulni, hogy az egészből egy szót se értettünk. Aztán egy bátrabb az utolsó vers végső sorainál, meg merte kérdezni, hogy ez hogy volna lehetséges?

- Emlékszel, hogy az hogy hangzott?

- Sajnos, az egész versre nem emlékszem, mert bevallom, szundikáltam, de az utolsó három sorának az volt az értelme, hogy tökéletes szerelem csak úgy képzelhető el, ha a Húsvét-szigeteken áfonyát, és a szent Anna tónál kókuszdiót termelünk.

- Hogy értelmezte a kritikus?

- Világrengető gondolat: „ha nincs távolság, nincs lehetetlenség”.

- Pedig ez mégis lehetetlen.
- Hogy mondhatasz ilyet, mikor ez a te szakmádba vég?
- Nem értem, hogyan?
- Az egész csak pénz-kérdés. A tó tetejét befeded műanyag fóliával, s az alatt állandóan negyven fokos meleget biztosítasz. Megterem ott nem csak a kókuszdió, hanem a datolya, s a banán is.
- És a trópuson az áfonya; hiszen az csak a hűvös havasokon terem?
- Ugyanazt csináld, de ott nem fűtesz, hanem hűtesz.
- Ebben az esetben hiányos a műbíráló jutaléka.
- Miért?
- Hozzá kellett volna tennie, hogy ez óriási haszon a népgazdaságnak, mert ha mi minden kialudt vulkánunkat befedjük fóliával, akkor mi szállítjuk délre a déligyümölcsöt, nagy lesz az export, viszont kicsi az import, mert addig is kevés áfonyát ettünk, így pozitív lesz a külkereskedelmi mérleg.

Még ez a magyarázat is semmi; mást is rejt ez a gondolat. Egy olyan szép helyre az iskolák csoportos kirándulásokat szerveznek. Én voltam Tusnádon, gyönyörű hely, még csodásabb a fenyvesek között kanyargó út az ezerhatszáz méter magas tetőre.

Két órába is beletelik, míg oda felér az ifjúság. De nem lesz a helyzet a kráter oldalán, mely meredekebb, így közel esnek a hajtókanyarnak. Láttál te olyan gyereket, aki nem a rövidebb utat választja? Természetesen ezt ülve, háton, vagy hason fekvé teheti csak meg; természetesen ezt a rájuk adott ünneplő ruha bánja meg. Egy biztos, hogy félórával hamarabb leérnek az aljba, mint a kísérijük.

- Ebből még nem sokat értünk; legfeljebb azt, hogy valaha Széchenyi, és Vásárhelyi is erre gondolhattak, mikor a Tisza útját megrövidítették.

- Várj! Most jön a java. A gyerek hazaér; az anya harmadik műszakban igyekszik eltüntetni a folytonossági hiányokat. A férj vagy nem tud, vagy nem akar segíteni. Az anya barátnője országgyűlési képviselő, így kérésére interpellál. Az igaz, hogy napi tíz csoportot számítva, háromszáz újrúhával többet kell gyártani a Május 1. ruhagyárnak, de nagyobb haszon, ha ezt az idegenforgalom növelésére fordítjuk. A Kormány dönt: libegőt, mozgólépcsőt kell oda építeni.

Ahhoz sok vasra, acélra van szükség, fejlődik a nehézipar. A nyersanyagot vízi úton Krivivijrogból hozzuk, növelni kell a hajógyártást. A kohókhoz szén, a martinkemencékhez koksz kell, a bányászatot. Szállodákat, víkend-telepeket kell létesíteni, növeli az építőipart. A sorból a vendéglátóipar nem maradhat ki. Aztán nálunk hiánycikk a szénhidrogén termékek, a villany, nyersolaj, földgáz; szükség van még egy pár Barátság-vezetékre, itthon víztárolókra, erőművekre. Végül a megnövekedett munkásságnak több élelemre van szüksége, de a terület nem növelhető, ezért a terméseredményt kell fokozni, műtrágyákra van szükség; óriásira nő Kazincbarcika, és Pét. De ezt így lehetne folytatni a végtelenségig; az a lényeg, hogy nő a munkásság haszonrészesedése, a prémium, és ez, ami legjobban emeli a szerelmi hevületet.

Szerintem még mást is rejt ez a költői gondolat. Ha te első olvasásra megértesz valamit, akkor nem töröd a fejed, nem gondolkozol, de ha értelmetlenségre találsz, az gondolkozásra készíted; szerintem ma ez az irodalom fő célja.

- A mi orvosunknak más a véleménye, - jegyezte meg Csacska.

- Az ő véleménye csak egy orvosi műszó; azzal állította fel a diagnózist, nem tudom, hogy helyesen mondom-e: skizofrénia; s közben a fejére mutatott, - szerinte ott a baj.

- De a legfontosabbat mind kihagyttátok, - nevetett Tete, - ha minden úgy fog fejlődni, nem lesz elég a Kormány által célul tűzött három gyerek.

- Nem látjátok, hogy Dodó és Csacska azt vitatja, hogy mikorra tervezzék be a negyedik-ötödiket. Nincs kizárva, - nevetett Dodó, - rajtatok állunk bosszút, mert ti lesztok a keresztszülők; s vehettek majd a sok ajándékot azoknak. - De vessünk véget a vitának. Nem olyanak látom én a páromat, akit a szerelemre kellene oktatni. De azért ő is megfeledkezett valamiről.

- Mitől feledkeztem meg?

- Már egy órája veszekszünk itt, s neki még csak eszébe sem jutott a kibékülés. Várd! Most én azt is megmutatom.

És megmutatta. Igaz, sokáig tartott, megértően mosolyogva, boldogan várták ki a végét. Aztán Tata jelentkezett szólásra:

- Most következik az eljegyzési vacsora, aztán rövidesen a sírig tartó rabiga.

- A döntést egyhangúan elfogadjuk, - mondta Dodó. - Asszonyok! Rajtatok a sor; minket ünnepeltek. Hozzatok a tálcákat! Az ilyesmi - habár csak most kezdtem kóstolgatni, határozottan jó étvágycsináló. Tete! Te vagy a legfiatalabb, az a fennálló szokás, hogy azt illeti a töltögetés joga.

A három fürge asszony még csak nem is terített meg, hanem minden képzelhető helyre megrakott tálakat sorakoztattak. Tete pedig nagy szakértelmet árult el a töltögetésben; hiába ürítették ki a poharakat, bögrécskéket, a mindig azonnal telve lett. A férje nem is állta meg, hogy meg ne jegyezze:

- Látjátok? Pár napja, hogy a feleségem, de csak most veszem észre, hogy milyen remek borszakértő; a címkékről hibátlanul meg tudja állapítani, hogy melyikben rejtőzik az igazi minőség; mert a jelszó az ezután is: minőséget a dolgozóknak!

Ürültek a tálak, palackok; a hangulat fokozatosan emelkedett. Mikor az asszonyok jóvoltából már a feketét is felszolgálták, Bebe megjegyezte:

- Itt van a három férfi, három munkaerő; mi egyhangúan megállapítjuk, hogy asszonyaink nélkülünk is meg tudnák állni helyüket az életben, mint titkárnyt feltétlenül azonnal alkalmaznák, mert annak az a legfőbb feladata, hogy a feketekávét kifogástalan legyen; azért nem baj, ha máshoz is ért.

Kis idő múlva Dodó vette át a szót:

- Fonyódon azt ígértem, hogy ma itt nektek bemutatom...

- A legújabb találmányodat, a világcsondát, - vette Bebe át a szót.

- Mikor mindent otthon teljes kényelemben láthat, hallgat a dolgozó - szólt bele Csacsa is.

- Hát te ezt honnan tudod, hogy ott mi miről beszélgettünk, - ámult Dodó.

- Ott voltam tőletek alig pár lépésnyi távolságban. De megnyugtatlak, hogy nem utánatok leselkedtem. Már csak azért sem, mert téged akkor még nem is ismertelek. A szomszédokat figyeltem, de sajnos, csak a végén vettem észre, hogy az is ott volt a sűrű díszbokrok között, egy kényelmes kerti-székből heverészve; így az is végighallgatta a beszélgetéseket. Valld be, hogy bűnös voltál, bűnösök voltatok mind, valamennyien rászolgáltatok arra, hogy őrizzünk titeket.

- Igaz, hogy hangosan beszélünk, de akkor sem szorultunk a védelmedre. Ide nézz! Bizonyítom, hogy ami igazi érték, azt én is meg tudom védelmezni; itt vannak a tervek, itt igazán nem találja meg senki.

Egy közönséges kis asztalka volt a középén, amilyen az országban ezerszámra van forgalomban, fiók nélküli, egyszerű bútordarab; lehetetlennek látszott, hogy abban valamit el lehet rejteni.

Dodó kézmozdulatára két deszkalap közötti keskeny résben voltak a rajzok.

- Dicsekedtem, hogy kitűnő a szaglóérzékem, de bevallom, hogy erre még én sem gondoltam, - ismerte el Csacska.

- Most pedig megkezdem a bemutatót. Ez itt egy kisebb készülék, csak négy hullámsávot lehet ezzel fogni. Látszólag alig különbözik a régiektől. Legfeljebb ez a négy gomb mutatja, hogy ez mégis más. Egyelőre még csak a TV-t, az Operát, és két mozit tudtam meggyőzni. Majd figyeljétek a szemközti tiszta falat. Bekapcsolom a TV-t. - Ebben a pillanatban a képernyőn feltűnt a kép.

Reklámműsor volt soron, majd a bemondónő beszélt:

- Közkívánatra a TV megismétli a „Hosszú forró nyár” című amerikai filmet.

- Most átkapcsolok a szemközti falra, - jelentette be Dodó - Természetes nagyságban jelent meg ott a kép a megszokottnál sokkal tisztábban, élesebben; a hang is természetes. A film első részt nem is figyelhették meg, mert általános ölelkezés, csókolózás kezdődött; szerencsekívánás, gratuláció.

- Ez valóban világszenzáció, erre igazán inni kell, - mondta Tata.

- Most már kezdheted építeni a hegyormon, a kacsalábon forgó kastélyodat.

- Ezzel már ki lehet lépni a nagyközönség elé.

- De helyes, ha Csacsát korszerűen páncélba öltözteted, mert veszedelmes egy olyan nő, aki ilyesmit kitalál.

Csak jó idő után kezdték figyelni a filmet, ahol a hősnő éppen ápolgatni kezdi az ő hibájából balesetet szenvedett férfit. Bebe megjegyezte:

- Ilyen ápolónőért még egy kis balesetet is el lehet tűrni; már csak azért is, hogy állandóan vele legyen, s ápolgassa.

- Mi megy most a Vörös Csillagban? - kérdezte Dodó.

- Angol bűnügyi film, címe: „A tengerparti kastély szelleme.”

Dodó átkapcsolt. Pazar pompával berendezett óriási teremben harcolt két markos fickó egy elegáns karcsú frakkos úrral.

- Fogadjunk, hogy most is Angyal győz... De hagyjuk őket... Van-e más?

- Hogyne, - válaszolt Dodó, - most átkapcsolok az Operába.

Ott a „Székelyfonó” volt műsoron. Tiszta életnagyságú kép, gyönyörű bariton hang hallatszott. Talán itt tisztábban, mint akik ott a hátsó sorban ülnek. Rövid ideig csendbe hallgatták, de aztán Bebéből kitört a szó:

- Dodókám! Ezért össze tudnálak csókolni. De nem merlek, mert Csacska úgy látom, hogy erősebb, legalább egy súlycsoporttal nehezebb, mint én.

- Meg aztán itt van, s meglátna Bibi, - nevetett Dodó.

- Tudod, majd máskor, mikor ő nem láthat.

- Hallod, Csacska?

- Hallod, hogy ezek mit terveznek? - kapcsolódott be Bibi. - Tudod, hogy ma a házastársaknál az a jelszó: ha te úgy, én is úgy. Reggel figyeld a telefont, bemondom, mikor elindult a férjem a gyárba.

- Aranyos, új menyasszonyka, most én mondom, hogy valóban őrzésre szorulsz, mert, ha ezt megszimatolják, biztos egy újabb betörés.

- Nem félek. Itt van ez a kis szerszám; a hasába lövök pár golyót.

- És ha nem vagy idehaza?

- A gépek, szerkezetek nehezek, azt nem könnyű észrevétlenül elvinni, egyébként sem sokat érnek külön-külön; a tervek pedig biztonságban vannak itt az asztallap alatt.

- Fiacskám! Amit itt nekünk bemutatnál, az olyan érték, hogy annak megszerzéséért még egy gyilkosságot is megreszkíroznak.

- Az volna a helyes, ha az őrségedet közelebb hoznád, azaz, hogy „úgy” legyetek.

- Diszpenzációval hamar megtarthatnátok az esküvőt.

- Még az is időbe telik. Ajánlatos, hogy már ma itt maradjon; még az sem volna tragédia, ha a nagy közelség miatt előleget vennének.

- Látod, Csacsca! Milyen gyalázatosak, mire akarnak rávenni?

- Látom. Kénytelen vagyok kijelenteni, hogy tökéletesen nekik adok igazat, de most én jelentem ki, hogy „egyelőre” még csak kívülről öröködöm.

- Aranyos vagy, hogy így gondolkozol. Kibírjuk még azt a pár napot. Biztos vagyok benne, hogy nyugodtabban alszom, ha tudom, hogy közelemben vagy, és itt keringsz a ház körül. Annyit megígérek, hogy veled álmodom, álmomban is ott leszek veled, és ahányszor akarod, kapsz egy hosszú sorozatot.

Későre jár az idő, búcsúzkodni kezdtek. Csacsca megkérdezte mielőtt indultak: - Ki lakik itt a szomszédban?

- Miért érdekel? Az a lakás állandóan üresen áll. Egy öreg nő öröklakása, de az állandóan a bátyja villájában lakik Fonyódon; ott öröködik, mert a bátyja tulajdona a Tataék melletti emeletes villa. Talán csak kétszer láttam itt a testvérével.

- Nem tudtam, mert zajosan voltunk, jól figyelni, de nekem úgy tűnt, mintha járt volna ott valaki. Lépéseket hallottam.

- Az ilyen skatulyaházakban vékonyak a falak; alulról, felülről még a legkisebb zaj is áthallatszik.

- Miért más színű ott egy darabon a fal?

- Látjátok? Igazi rendőr, neki minden gyanús. Egy nagy festményem függött ott; a nehéz keret kiszakította a kampót a falból; annak az eredménye ez a folt.

- Megint ráncolod a homlokod.

- Érthető. Téged féltetek. De ne vesszünk össze. Forduljatok el egy kissé; ki kell békülnünk.

++IX++

Másnap Csabának első teendője volt megállapítani, hogy kié az a szomszédos lakás. Az valóban egy nő nevéen állt. Táviratilag kért a fonyódi rendőrségből felvilágosítást. Hamar meg is jött a válasz. Az idős nő ott állandó lakótárs a testvére házában; a szomszédos telek és villa tulajdonosai pedig Tata és Tete.

Aztán azt állapította meg, hogy kik a szomszédjai Bebének és Bibinek. Meglepte, hogy ott is egy idős nő a tulajdonos, de az sem lakik a lakásban, hanem a város másik végében, ahol egy kis háza van. Az is kiderült, hogy ez a nő is testvére az ő emberének. Elterjedt szokás, mivel mindenkinek csak egy lakása és egy nyaralója lehet, hogy hozzátartozók nevére jegyeztetik be a többletet; de az a valóságban az övé.

Azt, hogy hol lakik az ő embere, könnyű volt megállapítani, mert az a kapott papíron szerepelt; az óbudai lakótelepen lakott egy háromszoba összkomfortos lakásban. Ezekhez hozzá-számította a fonyódi emeletes villát. Igazán szakértelemre vall a lakástörvény kijátszása.

Természetes, hogy felmerült benne a kérdés, hogy miért? A megoldás csak az lehet, hogy a szomszédjaitól szeretne valamit megtudni; azok foglalkozása sejteti, hogy mit. Jó magyarázatot adott ez a Dodónál való betörésre, és a Bebe géptervének ellopására.

Aztán visszagondolt arra, amikor ő Fonyódon akaratlanul végighallgatta a tanácskozásukat. Ő már akkor is az után nyomozott, azért rejtőzött el annak a kertjében a sűrű díszbokrok között.

Sajnos, akkor csak a végén vette észre, hogy az is a sűrűségbe rejtett kerti-széken ülve végighallgatta a tanácskozást; azok olyan hangosan beszéltek, hogy minden szavukat jól megértette.

A beosztottjai lenyomozták a múltját is. Ő az adatokat összegezte. Egy volt belvárosi, gazdag nagykereskedő fia. A felszabaduláskor nyugatra menekült a család. Ő egy pár év múlva más néven tűnt fel. Iratokkal bizonyította, hogy részt vett a spanyol polgárháborúban, és ott milyen hőstetteket vitt végbe. Kitűnő szónok, és jó szervező volt; a Párt ezt értékelte, ezért gyorsan előrehaladt. Most, mint jó harcos párttagot tartják számon; vezető állásba került, még külföldi fontos feladatokat is végez a Kormány megbízásából. Valóban úgy tűnik, hogy a közösségnek nagy hasznára van.

Csacska folytatta a kutató munkáját. Néhány apró szerszámot zsebre vágva, észrevétlenül besurrant a Dodóval szomszédos üres lakásba. A leleplezett betörőktől sokat tanult, az elkobozott szerszámokat is kitűnően tudta használni, így nem jelentett nagy problémát egy bezárt lakásba bejutni. Hogy meglepetés ne érhesse, maga után becsukta az ajtót, és kivette a zárból a kulcsot.

Az nem lepte meg, hogy az évek óta nem lakott lakásban a padlón vastagon állt a por. Azonnal meg tudta állapítani, hogy a porban nagy, negyvennégyes számú cipő lenyomatai láthatók, ezek a Dodó lakása melletti falhoz vezettek. Ott egy kényelmes karosszék volt elhelyezve, s azon egy fülhallgató, melynek a zsinórja a falból lógott ki, körülbelül azon a helyen, ahol ő az este a falon azt a foltot megfigyelte.

Már mindent tisztán látott. Oda egy kis hangerősítő készülék van beszerelve, és feltette a fülhallgatót. Elmosolyodott; Dodó vidáman dalolgatott; valószínűleg a konyhájában feketét főz. Azt ő is szívesen megitta volna.

Aztán Dodó odaát hangosan kezdett énekelni. Meglepte, hogy milyen tiszta, csengő szoprán hangja van. Most már mindent tisztán látott. Mint most ő, az a másik alak, bármikor kihallgathatott minden beszélgetést, amely a fal túlsó felén elhangzott; hiszen ott gyanútlanul beszélgettek. Hogy többször is, azt a feltaposott porréteg bizonyította. Valószínű, hogy az elmúlt este is. Az ő gyakorlott füle tehát nem csalódott.

Az is biztos, hogy az ellesett beszélgetést értékelni tudja. A rábízott feladatot tehát megoldotta, csak még bizonyítani kell. Összegezte a megállapításait.

Tökéletesen érthető, hogyan lehet valakinek a tízszeresét költeni, mint, amennyi jövedelme van. Nem az a fontos, hogy ő dolgozzon, helyesebb, ha azt más teszi, és ő csak arat. Egy jól szervezett terv végrehajtása mindig biztosítja a fedezetet. A Párt örködik a sorai felett, de mégis sikerül abba befurakodni annak, aki még éberebb.

A lakástörvény jó, de a végrehajtás nem mindig ellenőrizhető. Hogy valaki csak egy lakásra, egy nyaralóra tarthat igényt, megkerülhető; fedőnevet biztosítanak a testvérek, rokonok. Viszont a lakásban lakni nem kötelező.

Az is előfordul, hogy valaki a közösség javára jól dolgozik, de csak azért, hogy annak fedezete mellett magának még nagyobb hasznot biztosíthasson a közösség kárára. A lényeg az, hogy ezt észre ne vegyék.

A lopott dolgot a határon átvinni nem könnyű; de meg nem akadályozható az elhangzott szó, mondat, gondolat átcsempészése. Arra nem kötelezhető senki, hogy mindig csak halkán, suttogva beszéljen. Iratok, lefényképezett tervek átcsempészése sem megoldhatatlan feladat.

Aztán védtelenek az olyan emberek, akiknek a tudása sokszorosán meghaladja az átlagot; a szemfüleseknél csak ezekre kell figyelni. Helyes a tudósokat, feltalálókat akaratuk ellenére is védeni.

Ilyen gondolatok kóvályogtak a Csacska fejében, amíg a fal másik oldalán Dodó gondtalanul énekelt. Ő a feladatát megoldotta. Az embere kitűnő rendező. Az rájött arra, hogy nem mindig az értékek, anyagok, tervek eltulajdonítása a fontos; ennél sokkal fontosabb a gondolatok, szavak, mondatok, a tudás ellopása. A zsenik is emberek; beszélnek, dicsekednek, mert hiszen ők is büszkék arra, hogy kiemelkednek a tömeg közül. Egy ellopott gondolat sokszor többet ér, mint a legdrágább ékszerek; a határon átjutva csengő aranyra változtatható.

A vége tehát az, hogy sikeresen megoldotta a rábízott feladatot. Talált egy embert, aki soksorosát költi el, mint, amit keres.

Aki a fennálló törvények ellenére a házak egész sorát tartja birtokában, nem azért, hogy azokban lakjon, hanem azért, hogy ellessesse a szomszédok gondtalanul kiejtett szavait, gondolatait, s azt külföldön, jó áron értékesítse a maga javára; arra nem gondolva, hogy ezzel a nemzetgazdaságnak óriási károkat okoz. Talán az a legkisebb bűne, hogy osztályidegen létére befurakodott a Pártba, a kormány bizalmába. Minden meg van oldva; most a leleplezés, a bizonyítás következhet.

Mikor gondolataiban eddig ért, hallotta a fülhallgatóján keresztül, hogy a szomszédba vendégek érkeztek. A hangjukról azonnal felismerte, hogy a két eleven asszonyka jött meglátogatni a barátnőjüket. Nevetett magában, mert azok évődéssel kezdték, ugratták Dodót; kiaknázva az: úgy, csak, egyelőre sorozatot, és más tegnap elhangzott szavakat. Elképzelte, hogy az most hogy pirul.

A figyelem aztán az ajtó felé fordult; határozottan megállapította, hogy valaki kulcsot dugott a zárba. Jó volt az óvatosság, hogy az övét kihúzta a zárból.

Pillanatok alatt eltűnt a szomszédos szobában; onnan leste a történendőket. Tudta, hogy csakis az ő embere érkezhetsz. Nem csalódott, az lépett be; kényelmesen sétált a fal melletti karosszékig, leült, fejére tette a fülhallgatót, mosolygó arccal figyelt. Később szivarra gyújtott, füstkarikákat eregetett. Körülbelül tíz perc múlva felkelt, letette a kagylót, és ahogy jött, eltávozott.

Csacsa sietett vissza a helyére. Remélte, hogy még meghallgathatja, hogy a három nőnek mi az igazi véleménye róla; abban biztos volt, hogy odaát most ő a főtéma. Előzőleg valami olyanról is tárgyalhattak, aminek a hallgatása a kihallgatójuk kíváncsiságát kielégítette, azért távozhatott olyan hamar. Ezt bizonyítja, hogy még a vendégek távozását sem várta be. Valóban, amikor ő feltette a kagylót, a vendégek odaát búcsúzkodtak.

- Aztán ne feledd! Este jövünk érted. Viszünk az Operába. Annyi engedményt adunk, hogy az örödet is magaddal hozhasd, elfér a páholyunkban.

Aztán hallatszott az ajtó-csikorgás, a vendégek eltávoztak. Dodó valószínűleg újra a konyhába ment, mert távolabbról hangzott az éneke. A két asszonykával folytatott szócsata után újra nyugtatóra van szüksége; valószínű, hogy megint kávéfőz.

Bizonyosra vette, hogy azt itt a fal másik oldalán lévő karosszékében ülve fogyasztja el, este megfigyelte, hogy az a kedvenc helye. Nem is csalódott; rövidesen már ott dalolt el egy csattogó vidám nótát. A közbeeső apró szünetek jelezték, hogy akkor a kávéját kóstolgatja. Aztán egyszerre hangosan kezdett beszélni:

- Ugrattak. Mit bánom én. Az egészen természetes; hiszen irigyek, mert az enyém valamivel különb, mint az övék. Azt hitte az a cigány Bibike, hogy tegnap nem vettem észre, hogy az a csók nemcsak jelképes baráti csók volt. Az a lényeg, hogy ahhoz kizárólag csak nekem van jogom. Majd ügyelek, hogy azt más ne kóstolgassa...

Aztán rágyújtott újra egy énekre. A fal másik felén Csacsa élvezettel hallgatta:

„Ahogy én, szeretlek, nem szeret úgy senki...”

Aztán hangosan elnevette magát:

- Valóban olyan nagy csacsi az a Csacsa, mint amekkorára megnőtt. Hát az természetes, hogy szabadkoztam, de a valóság az, hogy jobban kívántam, mint ő, mert:

„Ahogy én, csókkollak, nem csókol úgy senki...”

- Bizony, erről még meg kell győzőnöm őt. Ezért is, nem haragudtam, hogy kiprovokálták a „sorozatot”; juj, de csuda jó volt! Az én Butuskám még azt is kifecsegte, hogy kibéküléskor a legédesebb a csók. Jó, hogy ezt megtudtam; így megédesíthetem majd az életét; egyszerűen majd minden nap rendezek egy kis csetepatét, csak azért, hogy eljátszhassuk a kibékülési jelenetet.

Csacsa a fal másik oldalán élvezettel hallgatta, ami a gyanútlan lány a túloldalon kifecsegett. Sajnos, nem hallgathatja tovább, mert ma még más feladat is vár reá. Csendben távozott, észrevétlenül lejutott az utcára, sietett a sarkon parkoló kocsijához; már be akart ülni, mikor valaki hátulról a vállára ütött.

- Mondhatom, hogy te remek őrzőm vagy; még csak észre sem veszed a támadót.

- Dodó volt a támadó, aki a leapadt készletének felfrissítése céljából a sarkon lévő ABC-be tartott.

- Tudod, Kicsikém, pillanatnyilag szabadnapos vagyok, és ilyenkor nem érhet téged semmi veszedelem...

- Az bizonyos, hogy csak rólad gondolkoztam.

- És mit? Azt is elárulod?

- Azon gondolkoztam, hogy milyen kedves dolog lesz, hogy te ezután minden nap, mikor hazaérek, a te gyönyörű csengő szoprán hangoddal dalolhatsz nekem; hallgathatom, gyönyörködhetek benne.

- Hogy csengő szoprán hang, és szép, ezt még senki sem mondta; lehet, hogy tűrhető a hangom, de kritikát csak akkor mondhatsz, ha meghallgatod. Legalább is nem tudok arról, hogy eddig hallhattad volna? Ha elárulod, hogy melyik a kedvenc dalod, legközelebb eléneklek neked.

- Miért tagadod, hiszen te jól tudod, hogy melyik az én kedvenc nótám.

- Honnan tudhatnám?

- Ne tagadd! Hiszen mióta ismersz engem, mindig ezt dúdolod.

- Súgd meg, hogy mit szoktam dúdolni!

- „Ahogy én, szeretlek, nem szeret úgy senki...”
- Ördögöd van, mert valóban ezt szoktam dalolni. Nem azért, mert az a te nótád, hanem azért, mert az enyém is.
- Egyezzünk ki! Legyen az miénk!
- De tegnap óta te sem tagadhatod, hogy a folytatása még igazabb, mert:
- „Ahogy én, csókollak, nem csókol úgy senki...”
- Ezt jól bizonyította a többször is megismételt sorozat.
- Igazat adok neked, mert eddig még azt mással nem volt alkalmam összehasonlítani.
- Majd adok én neked összehasonlítgatást! Hiába is tagadnám, a gyalázatos Bibi...
- Megérkeztünk az összeveszéshez: hamar adj ide egy puszit, mert sietnem kell. Úgy is tudom, hogy mindennap békítgetni akarsz.
- Jaj, nem szólok többet, mert te a szándékomat, a gondolataimat is kitalálod. Inkább egyezzünk ki, elhagyjuk az előzetes csetepatét, mindig, mindjárt a békülésen kezdjük.
- Helyes, hozzájárulok!
- Mi lesz a további teendő?
- Készülj, mert két nap múlva esküszünk; teljesítenünk kell a két asszony óhaját: mi is „úgy” leszünk.
- Hohó, Bácsika! Nem lesz túl gyors a tempó?
- Egy férfi el sem tudja képzelni, hogy mi minden kell egy házasságkötés előtt?
- Mi kellene? Szerintem csak kettő: egy feltaláló, és az őr.
- Nem egészen világos.
- Az ügyet negyvennyolc órán belül megoldom, azt már meg is oldottam, ezért csak lezárom, s te mentesülsz a veszedelmektől. Tudom, hogy egy asszony is sokat tud beszélni, hát még három; tehát állandóan a közzeledben kell lennem.
- Megállj! Ezért büntetés jár.
- Engesztelésül hozzáteszem, hogy a három férfi sem okosabb, azok is sokat fecsegnek, ott is, ahol meghallhatják.
- Ezt betudom mentő körülménynek. És mit motyogott az a három nő és az a három férfi?

- Mindent, amit nem lett volna szabad, amit avatatlanak végig ki is hallgattak. Az a szerencse, hogy tudom, ki, és azt is, hogy most mi lehet a szándéka. Nos, ugy-e, hogy kell neked őr, kell, aki megvéden.

- Lehet, hogy igazad van. Jobb, ha mindig közelemben tudhatlak. Este nem kísérsz el az Operába? A doktorkáékkal, és a társakkal oda megyünk; jut neked egy kis hely. Most tehetem, örködnöm kell; pillanatnyilag nem a „kit”, hanem a „mit” a fontosabb. Én csak továbbra is kerülgetem azt a háztömböt. Elhiheted, hogy akkor is téged védelmezlek.

- Akkor te nem is szeretsz, ha azt elém helyezed.

- Két napon belül meggyőződsz, hogy azt a kettőt nem lehet szétválasztani.

- És mikor bizonyítod be?

- Érzésem szerint, még ma! De ne haragudj! Mennem kell.

++X++

Csacska beült az autójába és gyors tempóban továbbhajtott, de még egy óra sem telt el, már vissza is érkezett. Bizonyosra vette, hogy ma megismétlődik a betörés. Kétségtelen, hogy azért távozott olyan gyorsan, mivel az Operába mennek, addig nyugodtan dolgozhat.

Az előző este is hallgatózott, így tudta azt is, hogy nem is lesz nehéz dolga, még keresnie sem kell, tudja, hogy találja meg, amit keres. Ha Dodó nem lesz otthon, még jobb, az életét így nem fenyegeti veszély. Azzal tökéletesen tisztában volt, hogy ilyen óriási érték megszerzéséért kockázatot vállalnak.

Látta, mikor a társaság elindult az Operába. Attól kezdve egy pillanatig sem hagyta figyelmen kívül a bejáratot. Emberek jöttek, mentek, de az ő embere nem jelentkezett, még csak gyanús dolgot sem észlelt. A Dodó ablaka közvetlenül a bejárat felet volt, így azt is állandóan figyelhette. Lassan szűnt a forgalom, csak néha-néha haladt végig a járdán egy-két járókelő, de a házba senki sem tért be.

Már arra gondolt, hogy az örökösét egy emberére bízta, és ő elmegy velük szembe, mikor a Dodó ablakai egyszerre megvilágosodtak. Az eszébe sem jutott, hogy lift is van; nagy ugrásokkal rohant fel a negyedik emeletre. Már az előző pillanatban megállapította, hogy az ajtóban belülről benne van a kulcs; tehát a betörő óvatos, így nem lephetik meg. Csacsának mindig a zsebében volt egy elmés kis szerkezet, mellyel meg lehetett fogni a kulcs végét, és kizárni saját kulcsával a zárat; ezt egy betörőtől kobozta el. Megfogta, nesztelenül, ki is zárta az ajtót; aztán milliméterről-milliméterre lassan nyitotta az ajtót, nehogy a nyikorgás figyelmeztesse a betörőt. Meglepetéssel látta, hogy a százas-égőkkel kivilágított szobában senki sincs. Izgalmában megfeledkezett az óvatosságról, nem gondolt arra, hogy a betörő készen vár rá az ajtó mögött. Az már befejezte a dolgát, már távozni akart, mikor észrevette, hogy megmozdult a kilincs. Dodónak volt egy óriás francia-kulcsa, azt vette kézbe, az ajtó mögött várta, hogy az belépjen. Csacska késve, de még megpillanthatta, meg is ismerte, de lesújtott a nehéz szerszám, és ő eszméletét veszítve zuhant a földre. Az átlépett rajta, nyugodt léptekkel lesétált a lépcsőkön, és észrevétlenül távozott.

Ez alatt az Operában folyt az előadás. Nagy élvezettel hallgatták a darabot, melyet már többször is láttak és hallgattak, már csak azért is jöttek el újra, mert két világhírű olasz művészpár szerepelt benne. Egyedül Dodó volt mindvégig hallgatag. Olyan érzése volt, mint ha valami nagy veszély fenyegetné.

Nem szólt társainak, nem akarta zavarni őket.

Az előadás végén Tata azt indítványozta, hogy - mivel korán van még hazamenni, és ő táncolni szeretne, menjenek be egy mulatóba. Csak ekkor szólalt meg Dodó, aki az egész este hallgatott.

- Nekem különös érzésem van. Nekem haza kell mennem. Ti maradjatok, ne zavartassátok magatokat!

- Részben értjük is az aggodalmadat. A te terved olyan, hogy akaratlanul is félted; s ez érthető. De ott, ahol tartod, még a betörő sem találhatja meg. Aztán az is biztos, hogy Csacsád ott örökösödik.

- Nem értitek? Bánja a fene azt a tervet. Ha ellopják, majd mást csinálhatnak. Én azt félttem, aki azt őrzi.

- Az már más. Habár az illető nem olyan gyerek, akit félteni kellene.

- Délelőtt találkoztunk. Ő huszonnégy órát emlegetett, hogy célhoz jut. Olyanformán beszélt, mintha az esküvőre célzott volna, de én akkor is éreztem, hogy ő másra gondol... azt tudom, hogy ő igazi férfi, de azt is, hogy ő is csak ember, őt is érheti veszedelem. Hát nem értitek, hogy akkor én meghalok?

- Jó, de akkor mi is veled megyünk. Tegnapról maradt még borod, azt megmentjük, nehogy megecetesedjen, - mondta Bebe.

- Annál is inkább veled megyek, mert mi nők teljesen együtt-érzünk veled. Az is igazság, hogy ha valakit igazán szeretünk, azt féltjük is; bevallom, hogy én is, mint árnyék, követem néha Bebét. Talán már unja is.

- Én pedig mindenre képes volnék, ha valaki bántani merné Tatát.

Beültek mind a saját autójukba, és elindultak; az élen Dodó haladt a kocsijával; elég sebesen haladtak, mert ilyenkor már gyérbb a forgalom. Mikor az épület sarkánál befordultak, azonnal látták, hogy a Dodó lakásában ég a villany. Dodó hirtelen fékezett le a bejárat előtt. Kiugrott a kocsiból, és rohant fel a lépcsőkön, ő is megfélekedezett arról, hogy a házban lift is van. Mikor a többi is felért, már a küszöbön keresztben fekvő, mozdulatlan férfire borulva találták, akit csókjaival akart az életbe visszahozni.

A doktora feleségével azonnal az élesztgetéshez akart kezdeni, de Tata megszólalt:

- Hagyjátok! Nézzétek! Már mozog, kinyitotta a szemét.

Inkább jegyezzétek be a könyvecskétekbe, hogy az eszméletlen férfit egy szép nő csókja tud leggyorsabban visszahozni az életbe.

Csacska valóban eszméletre tért; értelmetlenül nézett körül, majd hirtelen felugrott, szétlökve az előtte állókat az asztalkához rohant, s lekapta annak a fedőlapját.

- Tudtam! - kiáltotta.

A többi egyszerre kezdte ostromolni a kérdésekkel.

- Hagyjatok békét nekem! Inkább azt mondjátok meg, hogy hány óra van?

- Huszonkettő húsz, - feleltek egyszerre többen is.

- Akkor még nem késtem el.

- De mi történt?
- Ki volt?
- Mondj valamit!
- Beszélj!

Záporoztak hozzá a kérdések, de ő félrelökte az előtte állókat, s már futás közben kiáltotta vissza nekik:

- Rohannom kell! Itt várjatok! Ha későn is, de visszajövök.

Az ottmaradtak egy ideig csak szótlánul bámultak utána, utána aztán Dodót vették körül, aki az izgalomtól valóban elájult. Bevitték a pamlagra, és a két doktor hamar felélesztette. Első kérdése volt:

- Ő hol van?

- Elrohant. Azt mondta, várjuk itt. Visszajő!

- Várjuk? Visszajő? Rohant? Hiszen akkor él!

- Ajjaj! Ha én úgy tudnék szaladni, mint ahogy az lerohant a lépcsőn, - szólt a doktora.

- Ugy-e, megmondtam? Ugy-e, megéreztem? Tudtam, hogy bajban van. Tudtam, hogy veszedelem fenyegeti.

- Nyugodj meg! Láthatod, hogy semmi baja nem történt.

- Az neked semmi? Az öklömmel is nagyobb dudor, közvetlenül a halántéka felett.

- Már csak fele, mint az öklöd. A felét már lecsókolta.

- Ha visszajő, elintézed a másik felét is.

- Könnyű nektek.

- Egy eredeti székelly koponyát nem könnyű betörni.

- Felismered-e doktora, hogy a Dodó csókja a félhalottat is életre kelti?

- Csak nem bolond éppen most itt hagyni ezt az árnyékvilágot, mikor a felesége kapitalista lesz?

- S felépítheti a kacsalában-forgó kastélyt a hegytetőn?

A tréfás megjegyzések egész özöne indult Dodóra, akinek szeméből sűrűn hullott a könny, de lassan már kezdett egy kis derű is jelentkezni. Végre, megszólalt.

- Mi lett volna velem, ha ő meghal?

- Jobban körülvennének a férfiak, mint Pénelopét a kérők serege; elhíheted, hogy sokan leleskednének az aranyhalacszára.

- Aztán azt is mondtuk, hogy a székellyt még agyonütönni is nehéz.

- Csak azért tűrte el azt a kis koppantást, hogy veled ápoltassa magát.

- Megálljatok! Kicsúfoltok. Beszélhetek akármit, őt szeretem, ápolom, vagy amit akar... Az, férfi; együttvéve sem értek annyit, mint ő... De bűnös is, azért meg is büntetem; meg se csókolt, úgy rohant el. Az igaz, hogy azt mondta, hogy visszajön. De azt is, hogy itt várjátok. Ha mondta, az úgy is lesz. De még ha nem is akarnátok, várnotok kell, mert én bezártam az ajtót. Ne féljeteK, nem haltok éhen, sem pedig szomjan. Van maradék... Jertek, asszonyok, szedjük össze, amit lehet!

A kamrából, a hűtőszekrényből elég jelentős ennivalók kerültek elő: egy egész sonka, egy sereg gyulai kolbász, két karika sajt, egy csomó konzerv, olajos halak. Egyedül kenyérből volt kevés. Nem is terítették, mindent felhalmoztak az asztalra. Ott sorakoztak a palackok is, sőt, a konyhában az asszonyok elkezdték a feketekávé főzést is. A férfiak érdeklődve nézték a sürgés-forgást, aztán a doktorka kérdezte:

- Mondjátok! Tulajdonképpen mi történt itt?

- Nem sok. Egyszerű kis eset... Betörték Dodóékhöz... A betörőt a nyomozó tetten érte... az fejbe koppantotta... Az eliszkolt... De magával vitte a Dodó milliárdokat érő találmányát... Dodó nem azt sajnálja. Neki az ör fontosabb. Ezért csókolta életre. Fel is támadt. Székely. Utána rohant. Bizonyos, hogy annak visszafizet. Aztán visszajön ide... Nekünk várnunk kell rá...

- Tanúkra van szüksége, hogy bizonyíthassuk, hogy Dodókánktól megkapta a megszolgált munkadíjat... Ki tudja, hogy most merre jár? De nyakon- csípi, visszahozza... Igaz-e, Dodóka?

- Igaz hát. Az a lényeg, hogy él, és visszajön... Bánja a fene azt a tervet... Találok én ki még okosabbat is, de olyan gyereket nehezen.

- És mit csinálsz, ha most a másik oldalra is rajzolnak neki egy hasonló dudort.

- Azt nehezen. Aztán, ha visszajön, már én őrzöm őt. Helyes, doktorkám, hogy felírtad, hogy a Dodó csókja minden adagolásban hatásos. Most pedig eszünk, iszunk, várunk, amíg ő visszajő. Az pedig biztos, mert délelőtt megtanítottam arra, hogy „ahogy én csókolok, nem csókol úgy senki”.

Nem kellett sok biztatás, nekiláttak a falatozásnak. Volt minden bőségesen, csak a kenyér volt kevés; az asszonyok emlegették, és sajnálkoztak, de Tata megvigasztalta őket:

- „Nemcsak kenyérral él az ember,” erre tanított valaha egy vesszővel adva nyomatékot, Bors Laci... Ugyanis, gyermekkoromban a plébánosunk neve; az anyámnak ugyanis elve volt a vallásos nevelés. Nem volt rossz nevelő, példát is adott, mit bánta a kenyeret, csak bor és hús legyen. Remek pocakot nevelt magának, s hogy nem vizezte a bort, az bizonyította a szép rezes orra. Itt ezt a sonkát meghámozzuk, Dodókának szüksége lesz zsírra; rántott leveskét kell, főzzön a betegének, aki ugyanis egy ideig diétás kosztra szorul. Jó lesz nekünk a soványabb része is, ahhoz nem kell kenyér.

A feketés bögrécskébe gyakran öntött bor is feledtette a kenyeret. Észre sem vették, hogy múlik az idő. Kedélyes beszélgetés közben gyorsan kiürültek a tálak, a fölöslegessé vált palackok is a sarokba kerültek.

Diadalkiáltással fogadták a doktorka feleségét, aki közben a saját lakásukba osonva, egy nagy fazék kolbászos korhelylevessel lepté meg őket. A három asszony minden található kávéát összegyűjtve, ismételten forró feketével kedveskedett.

Lassan egész világos lett; lehet, hogy már haza mentek volna a vendégek, de nem mehetek, rabok voltak; Dodónál volt a kulcs, s azt nem volt hajlandó kiadni a kezéből. Ragaszkodott az őrzője utasításához, hogy várakozzunk, mert ő visszatér ide.

A várakozás nekik nem volt nehéz, mert a doktorka Dodó kérésére leszaladt a szomszédos ABC-be, mely közben már kinyitott, és felfrissítette a készletet.

++XI++

Amikor eszméltre tért Csacska, első gondolata a terv volt. Meggyőződött róla, hogy az ellopták. Önmagát vádolta, hogy az megtörténhetett. Megnézte a pontos időt, ami azt mutatta, hogy még nem késelt el, a betörő még nem juthatott át a határon. Nem késlekedett tehát, hanem rohant, hogy bezárja előtte a kaput.

A sarkon parkírozó kocsijába ugrott, és olyan gyorsasággal suhant a főkapitányság felé, hogy közben a rendőrtársai legalább nyolcszor felírták a kocsija számát gyorshajtás miatt. Ott nem vesződött azzal, hogy először jelentést tegyen, hanem önhatalmúlag intézkedett. Röpiült a távmondattal a határállomások felé: - Az FC 22 33 számú autót fel kell tartóztatni, bárki is ül abban! Amíg oda nem érek, át nem engedhető a határon. Főkapitány.

Csak ennek megtörténte után ment, hogy főnökének jelentést tegyen. A főkapitány már a közeli lakásán tartózkodott. Oda sietett, jelentett, aki az intézkedést jóváhagyta. Csak annyit kérdezett:

- És most hogy tovább?

- A legelső teendőm az, hogy elszívok egy cigarettát, mert nyugtatóra van szükségem; arra van még egy jó félóra időm. Ha jön a jelentés, autóba ülök, sietek oda; hozom az embert, és a terveket.

- Hiszem, hogy az is sikerül. De mi az ott a homlokán? Alapos kis dudor.

- Mikor találkoztunk, az emberem barátságosan üdvözölt, egy kissé homlokon csókolt.

- Ne hívjak orvost?

- Jobb orvostól kaptam én már elsősegélyt, mint a mi orvosunk; az a gyógyszer, amit tőle kaptam, a leghatásosabb.

Félóra múlva jött a távmondattal:

„Jelzett számú kocsi befutott. Fenyégetőzik. A parancs szerint járunk el; várakozunk.” A felkészített kocsiban már két markos detektív ült. Csacska is beugrott, és indított.

Az ilyentájt néptelen országúton gyorsan haladhattak a cél felé. Jól sejtette, nyugat felé akart menekülni. Gyorsan elérték a határállomást, ahol három vámőr a kocsi átkutatásával foglalkozott.

- Találtak valamit? - kérdezte.

- Semmit, - volt az egyhangú felelet.

- Kutassanak tovább! Kell itt lenni, csakis itt lehet, mert annyi papír nem fér el a zsebben.

Aztán besietett az irodába; ott ült a sarokban az, akit keresett. Annak az arcáról leolvasta, hogy az is ráismert; megdöbbenve nézte az áldozatát, akit ő halottnak gondolt. Fegyelmezni tudta az idegeit; sértett előkelőséget mímelve, elébe ugrott, és pattogni kezdett:

- Micsoda kolosszális disznóság a Párt és Kormány kiküldöttjét így visszatartani? Fontos megbízással, diplomata útlevelemmel Szenegálba kell utaznom, ahol egy fontos kereskedelmi egyezményt kell aláírnom, parafálnom az ország nevében, és akkor holmi alantas közegek feltartóztatnak engem. No, majd én intézkedem, hogy megtorolják ezt a disznóságot. Azonnal engedjenek tovább!

- Várjon! Mindenre sor kerül. Azonnal visszajövök, - mondta Csaca, és kisietett a kutatókhoz.

Még mindig nem értek el eredményt. Maga is kutatáshoz fogott. Az, az alak is kijött az irodából, és állandóan szidalmazva őrzőit, méltóságteljes léptekkel ment a kocsihoz. Megtorlással fenyegetőzött. Csaca két embere szorosán a nyomában haladt.

- Meggyőződhetek arról, hogy nincs semmi elvámolnivaló... Egy diplomata kocsiját át sem szabad kutatni. Ez visszaélés... Ez megtorlandó. Engedjenek! Indulni akarok!

- Csak szeretne. De csak türelem!

Csaca a parancsnokhoz fordult:

- Van-e az emberei között valamilyen szerelő?

Ugyanis Csaca észrevette, hogy a kormányrúdon erős karcok vannak; ez arra mutat, hogy csak nagyobb erőfeszítéssel szerelheték fel, és az közben megsérült. A parancsnok felelt.

- Egyik emberem nemrég még a Gelkánál volt szerelő.

- Azonnal jöjjön ide!

Mikor az odaért, utasította:

- Szerelje le a kormányt!

Arra gondolt, hogy annak a rúdja belül üres acélcső, amelyben szorosán összezsavart papírköteg jól elhelyezhető. A szerelő gyorsan dolgozott. Lezsavarta a volánt is. Egy visszahajtott drót segítségével csakhamar kihúzta az oda rejtett papírokat... A leleplezett ember, halálosan elsápadt, menekülni próbált, de a két markos detektív hamar elkapta.

- No, ne siessen annyira, - szólt Csaca, - a szenegáli államfő vár még egy kicsit; az belátja, hogy európai embernek ilyenkor veszedelmes az ottani klíma. Megnyugtatom, hogy most olyan helyre kerül, ahol nincs akkora hőség; talán azért kapta az a hely a „hüvös” nevet. Aztán még a fáradságos utazástól is megkíméljük.

Ott, ahová visszük, ugyan nem kereskedelmi szerződést, legfeljebb egy őszinte beismerő vallomást kell aláírnia, parafálnia. Tagadni ügyis céltalan, bizonyít ez az ellopott milliárdokat érő terv, ráadásul a homlokomon ez az alapos dudor; ezt szaknyelven gyilkossági kísérletnek szokták nevezni, a szándékosság, az előre megfontoltság is teljesen nyilvánvaló. Induljanak, vigyék oda, ahová való!

Rövid idő múlva már kigördült az autó a határállomásról. Csacsca a parancsnokhoz fordult:

- Nekem is indulnom kell; várnak... Kérem, mondják be telefonon a főkapitányságra a történeteket... A segítségükért hálás köszönetet mondok. Az, amit közösen elértünk, leleplezhettünk, az országnak milliárdos érték megmentését jelenti. Számíthatnak a Kormány hálájára.

++XII++

Az elég jó hangulatban lévő várakozókat egy táviratkihordó zavarta meg, Dodó sietett ki az ajtón, hogy átvegye. Azon csak egyetlen szó volt olvasható:

- Útban vagyok.

Dodó röpiült be a társaihoz. Egy szót sem szólt, csak mindenkit összezécsokolta; hol sírt, hol kacagott. A doktorka szólalt meg nevetve:

- Ne kérdezzétek! Ne vallassátok! Úgy is sejthetjük, hogy mi a távirat tartalma.

- Gondolom, hogy nem több: „megyek”.

- Azaz jön, és kezdődik a végtelen sorozat.

- Amit te Tata nagyon irigyelni fogsz, - nevetett Dodó.

- Lehet, de az biztos, hogy abból nekünk is jut valami.

- Mire gondolsz?

- Egy kiadós, nagy ünnepi eljegyzési lakomára az Interkontinentál különtermében, ma este.

- Megadom, - nevetett Dodó, - legalább irigyeltek, hogy nemso-kára, mi is „úgy” leszünk.

- Most pedig az ünnepélyes sorrend a következő: - mondta Bebe.
- Koccintsunk arra, aki jön. Aztán azokra, akik jelen vannak.

- Kevés... Háromszor iszik a magyar; a tervre, melyet megmen-
tett, iszunk harmadszor.

- Helyes; az biztos, hogy azt is hozza.

Még ezt a hármast is messzire túlteljesítették addig, míg a
várt befutott. Az utánpótlás nem volt nehéz, közel volt a beszerzési
forrás. Mindenki beszélt, habár nem nagyon lehetett egymást érteni,
mert mindenki egyszerre vitatta, latolgatta azt, ami azóta történhetett.
Aztán hirtelen nagy csend állt be. A férfiak is elhallgattak, csodál-
koztak, hogy lehet ott csend, ahol négy asszony van jelen? A kony-
hában fedezték fel ennek az okát: egy férfit láthattak, akit egyszerre
négy nő csókolgatott. Ez volt a nagy csend oka, saját tapasztalatból
tudták, hogy csókolózás közben beszélni nem lehet; de ilyenkor nem
is jut senkinek eszébe a beszéd. Aztán végre a Dodó hangja törte meg
a csendet:

- Hohó! Ez az egy, amiben veletek nem osztozom.

Aztán megindult a szóáradat; egyszerre indították kérdéseiket
Csocsóhoz, aki közben leült, de az ölébe kapaszkodott Dodó lezárta a
feleletek útját. Tata megállapította:

- Nos, komám! Most te is megtudod, hogy mi az, ha az ember
egyszerre négy nővel kezd ki.

Dodó örömét nem lehet leírni. Kijelentette: - Ti állapítottátok
meg, hogy az én csókom a legkitűnőbb gyógyszer; tehát csak
gyógyítok.

- Mi is csak azt próbálgatjuk, hogy a miénk is olyan hatásos-e -
jelentette ki Bibi is.

- Aztán ti is szerezhettek egy hasonló dudort, akkor titeket
kezelés alá veszünk,- nevetett Tete is.

A csókjelenet után körülülték a nap hőjét; annak beszélni,
beszámolni kellett a nap eseményeiről. Csacsza apróra el is mondott,
amennyit tudott, hogy sokszorosát költi, mint a jövedelme. Benne
felmerült a kérdés, hogy miből: Ennyit lopni a közvagyonból észre-
véltlenül lehetetlen. Az első gondolatot a fonyódi eset szülte, mikor
azután leleselkedve kihallgatták a könnyelmű beszélgetőket. Aztán jött
a másik ok: a fontosabb, Dodó. Most már nyugodtan bevallhatja,
hogy nem annyira a terv, mint a tudós feltaláló. A nő érdekelte; ezért
mutatta be magát a mulatóban.

- Várj! Ezért soron kívül is kapsz egy puszit, - ugrott újra a nyakába Dodó.

- Valóságban akkor kezdett érdekelni az öt szövetséges. Hasonló a képességük, hasonló a tehetségük, a találmányaik sikeresek. Aztán mindenkit őrzött, azaz Bodón kívül a többit az embereivel figyeltette. Rájött, hogy már eddig is mindegyiküknek legalább egy tervét ellopták, elleste külföld. Személyesen tapasztalta, hogy kissé felületeseek, könnyelműek, nem törődők; ezt a külföldi hírszerzők kihasználják; rájött, hogy nagyszabású ipari kémkedés folyik. A megoldást az hozta, hogy figyelt emberének mindenütt háza volt közvetlen közelükben, amelyekben még csak nem is laknak, tehát ez csak a megfigyelést szolgálhatja. Dodó lakásában tartott bemutató hozta meg a megoldást, mert akkor ő határozottan hallotta, hogy a szomszéd lakásban valaki jár. Másnap odament, de ott járt az embere is; a falba erősített hangerősítő mindenre magyarázatot adott. Amit addig is mindig sejtettem, ott Dodó szóval és énekkel is megerősítette: ahogy ő csókol, úgy senki más nem tud a világon.

- Ezért voltál te olyan elbizakodott?

- Nos, nem teljesen ezért. Te már sokkal hamarabb bevallottad nekem a szemeiddel, hogy az valóban úgy igaz. A többi elöttek játszódtak le. Nem volt probléma utolérni, leleplezni, letartóztatni; ez már egyszerű rendőri ügy.

- És a tervek? - Kérdezte Dodó.

- Nálam vannak, de nem adom vissza.

- Miért, ha szabad kérdeznem?

- Nem mintha nem bíznék benned, de mint zálogot tartom magamnál.

- Zálogként? Nem értem! Természetesen. De csak addig, míg le nem törleszted az adósságodat.

- Én? Adósságot?

- Úgy emlékszem, hogy tőled szabályos megbízást kaptam az őrzése; sokáig kerülgettem a háztömböt, számláltam az órákat; ki kell fizetni a hátralékos órabért.

- Ne félj! Nem maradok adósok. Csak meg ne und.

- És mi? Minket is őriztél - mondták egyszerre Tete és Bibi.

- Tőletek nem kaptam megbízást, ezért csak társadalmi munkának számítható az őrködés.

- Helyes a végzés. De én megkezdem a törlesztést, - mondta Dodó.

- Hagyjuk, hogy törlesszenek! Mi menjünk aludni, mert este lesz az eljegyzési lakoma.

- Hány óra van most?

- Várj! Bekapcsolom a televíziót, ilyenkor szokta bemondani a pontos időt.

A bemondónő azonban mást mondott: - A kiküldött tudósítónk jelenti: Csató Csaba, a hírneves nyomozónk, újra szenzációs sikert aratott. A külföldi hírszerzői által elloptott milliárdokat érő tervét a leghíresebb feltalálónk, Dobi Dóra, tervét, leleményes nyomozói trükk segítségével visszaszerezte, és a bűnöst letartóztatta. Közben maga is súlyosan megsebesült, de ez nem akadály, hogy nemzetünk két büszkesége ma este az Interkontinentál külön termében megünnepelje baráti körben az eljegyzését. Sok szerencsét, boldogságot, és további sikereket kívánunk az ifjú párnak.

- Nos, ez az újságíró igazán gyorsan dolgozott, - állapította meg Dóra. - Az biztos, hogy én és Csacska nem leszünk ott.

- Hát akkor a lakoma?

- Az meglesz, ti lesztek ott. Szórakoztatásokról majd gondoskodik a sok riporter, újságíró, tudósító, még a külföldiek is.

- Mi pedig kívánságokat valóra váltjuk, „úgy”.

- Hát akkor?

- Mi megyünk nászútra.

- Hová?

- Nem messze, csak Fonyódra.

- Értelek. Kettesben akartok lenni.

- Nem egészen. Lakoma után ti is odaautóztok, ott hosszúra nyújtjuk az eljegyzési, s esküvői lakomát.

- De a nászutasokat a mézeshetekben nem illik zavarni.

- Megoldható. Titeket minden nap átzavarunk Badacsonyra, hogy végre eldönthessétek, hogy melyik ott a finomabb bor. Én természetesen addig Csacsát gondozom, gyógyítom, szórakoztatom. Az indítványt egyhangúan elfogadták.

****VÉGE A REGÉNYNEK****

Szüleim a sziráki tulipános kertjükben,
a háttérben az iskolaszolga lakása